

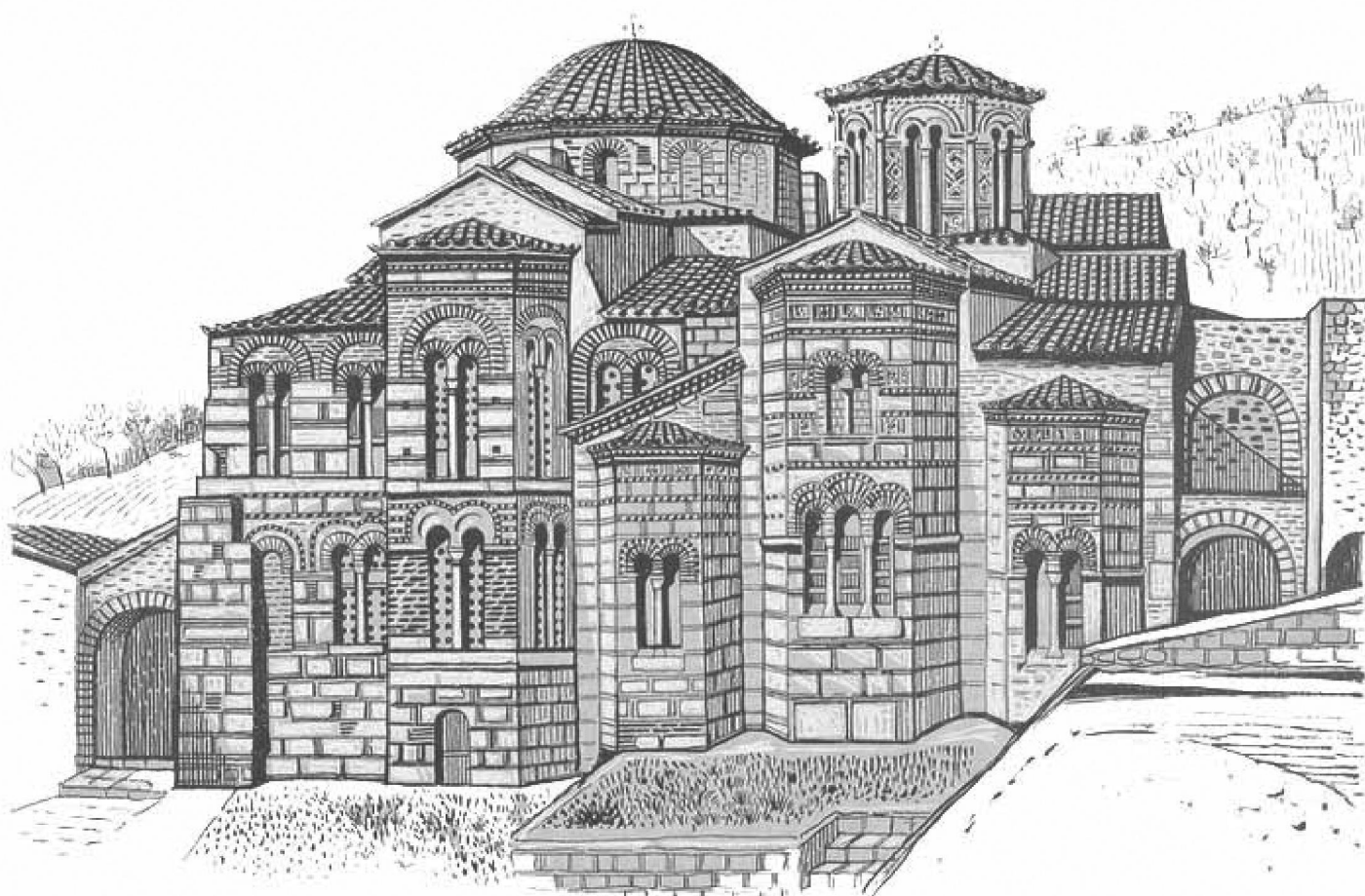
ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 18

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

(Πεντηκοστή 2010)

.....ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν.....

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βρύει προφητείας, ἱερέας τελειοῦ, ἀγγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καὶ Ὁμόθρονε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Ἀναμένοντας τὸν Παράκλητο

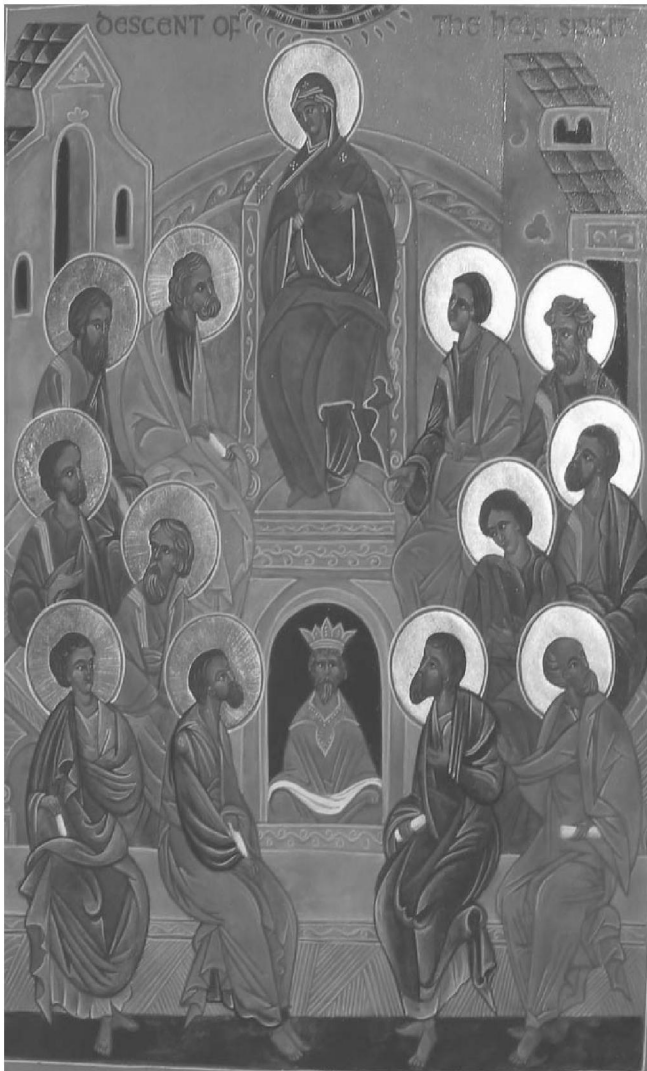
(†) Ἀντωνίου Μπλούμ, Μητροπολίτου Σουρόζ

Βρισκόμαστε στην περίοδο Ἀνάμεσα στη γιορτὴ τῆς Ἀνάληψης τοῦ Κυρίου καὶ τῆ γιορτὴ τῆς Ἀγίας Τριάδας κι ἔτσι θὰ ἤθελα νὰ πῶ κάτι σχετικὸ καὶ μὲ τὶς δύο.

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέει στὸ 53ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του (Ἡσ. 53.4) ὅτι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας πληγώθηκε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, ὅτι ἐπωμίστηκε τὶς ἀδυναμίες μας, ὅτι οἱ μώλωπές Του μᾶς ἔχουν θεραπεύσει. Ὅταν σκεφτόμαστε τὸν ἀναστημένο Χριστὸ νὰ ἐμφανίζεται στοὺς μαθητές Του καὶ νὰ τοὺς δίνει νὰ ἀγγίξουν τὰ χέρια Του, νὰ προσκαλεῖ τὸν Ἀπόστολο Θωμᾶ νὰ ἐξετάσει τὴν πραγματικότητα καὶ τὸ βάθος τῶν πληγῶν πάνω στὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ τὴν πλευρά Του, τείνουμε νὰ ξεχάσουμε ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ κατὰ τὴν Ἀνάληψή Του ἔφερε στὴ σάρκα Του τὶς πληγές ποὺ Τοῦ προκάλεσαν οἱ ἁμαρτίες μας - ὅτι μὲ τρόπο ἀκατάληπτο ὁ Χριστὸς, ὅχι μόνο ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση ἀλλὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν εἰς οὐρανούς Ἀνάληψη καὶ τὴν ἐνδοξη ἐνθρόνισή Του στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα φέρει στὴν ἀνθρώπινη σάρκα Του τὰ τραύματα ποὺ Τοῦ κατάφερε ἡ ἀνθρώπινη ἁμαρτία. Ἐξακολουθεῖ νὰ μεταφέρει τὴν ἀνθρώπινη ἀσθένειά μας στοὺς ὠμους Του καὶ τόσο ἡ Ἀνάσταση ὅσο καὶ οἱ φρικτὲς μέρες τοῦ Πάθους εἶναι τώρα, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε,

τυλιγμένες, ἀποθεμένες μέσα στὸ μυστήριό τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τῆς Ἀγίας, Ἀκατάληπτης, Μεγάλης Τριάδας. Ὅλες οἱ ὁδύνες τοῦ κόσμου, ὅλη ἡ ἁμαρτία, οἱ θλίψεις, ἡ φρίκη του, βάρυναν τὸ Χριστὸ κι Ἐκεῖνος δὲν τὶς πέταξε οὔτε μὲ τὴν Ἀνάσταση, οὔτε μὲ τὴν ἐνδοξη Ἀνάληψή Του. Ὁ Χριστὸς παραμένει «τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον πρὸ καταβολῆς κόσμου ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας».

Ὅταν τὴ μέρα τῆς Πεντηκοστῆς, τὴ μέρα ποὺ γιορτάζουμε ὡς τὴ μέρα τῆς Ἀγίας Τριάδας, στέλνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Του στοὺς μαθητές Του, τοὺς Ἀποστόλους Του, τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν ἀναγέννηση τοῦ κόσμου ὁλόκληρου, Τὸ στέλνει μὲ τρόπο διττό. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ εἴμαστε τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ζωντανό, παλλόμενο, μαρτυρικό, λαβωμένο στοὺς αἰῶνες, τὸ «βαστάζον τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ», κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Γαλ.17) τὸ «ἀνταναπληροῦν τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ» (Κολ. 1.24)· ἀπὸ αἰῶνα σὲ αἰῶνα ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τὸ «κλῶμενον εἰς ἄφεισιν ἁμαρτιῶν», τὸ «μελιζόμενον ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας». Κι ἐπειδὴ εἴμαστε τὸ Σῶμα αὐτό, ὅσο ἀνάξιοι κι ἂν εἴμαστε, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἀνήκουμε στὸ Χριστό, ἐπειδὴ εἴμαστε ἡ Ἐκκλησία, μετέχουμε στὴ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου

ἀνήκει στή φθορά, τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ θάνατο.

Ἄς περάσουμε αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα συγκεντρωμένα, ἅς τὴν περάσουμε μέσα στὴν ἀναμονὴ καὶ τὴν προσευχὴ ὥστε ὅταν θὰ ψάλλουμε μαζί τὴν ἐπίκληση πρὸς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα «ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν», αὐτὰ νὰ μὴν εἶναι λόγια ποὺ θὰ ποῦμε ἀπὸ συνήθεια ἀλλὰ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ πόθου μας γιὰ τὸ Θεό, τῆς ἀγάπης μας, τὸ ἄνοιγμά μας μπροστά Του, παρόμοιο μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς ψυχῆς στὴν ἀγάπη καὶ τὴ χαρά. Θὰ μπορέσουμε τότε, παρ' ὅλη τὴν ἀσθένεια καὶ ἁμαρτωλότητά μας, νὰ δεχτοῦμε γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ, μὲ καινούριο τρόπο, ἓνα νέο μέτρο τῆς χάρις ἐκείνης ποὺ μᾶς κάνει πιὸ κοντινοὺς καὶ πιὸ ἀγαπητοὺς στὸ Θεό, τὸ Θεὸ Ἐκεῖνο ὁ ὁποῖος μπῆκε στὴ δόξα μὲ τὴ σάρκα ποὺ φέρει ἁγιάτρευτα τὰ τραύματα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μας, ἁγιάτρευτα ἐφ' ὅσον ἡ ἁμαρτία ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει.

Πνεύματος. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται σ' ἐμᾶς διότι εἴμαστε ἀδύνατοι, ἁμαρτωλοί, καὶ γι' αὐτὸ μόνο ἡ θεϊκὴ ἰσχὺς μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει.

Ὅφείλουμε νὰ προετοιμαστοῦμε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ γιὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Θὰ ἔλθουμε βέβαια μὲ τὴν ἁμαρτωλότητά μας, ἅς ἔλθουμε ὅμως ἐντελῶς ἀνοικτοί, μὲ ὅλο τὸν ἐνθεο πόθο μας, πεινασμένοι καὶ διψασμένοι γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου ποὺ θὰ δώσει ζωὴ στὶς ψυχές μας, ποὺ θ' ἀλλάξει τὴ ζωὴ μας, ποὺ θὰ γεμίσει τὸ χάσμα τὸ ὁποῖο χωρίζει μέσα μας τὸ θεοειδὲς ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἀκόμα

Πόσο θαυμαστὸς εἶναι ὁ Θεός μας! Μὲ πόση εὐγνωμοσύνη πρέπει νὰ Τὸν σκεφτόμαστε! Μᾶς ἀγαπᾷ παρ' ὅλη τὴν ἀπιστία μας, τὴν ἀσχημὴ ζωὴ μας· πάντα πιστεύει, πάντα δύναται, πάντα ἐλπίζει· μὲ τὴ δύναμή Του μπορεῖ νὰ μᾶς χαρίσει τὰ πάντα, φτάνει ἐμεῖς νὰ Τοῦ δώσουμε τὸ δικαίωμα, τὴν ἐξουσία, τὴν εὐκαιρία νὰ δράσει ἐλεύθερα. Ἄς προετοιμαστοῦμε εὐλαβικά γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' ἐμᾶς.

Ἡμέρα Κυρίου,
Ἐκδόσεις Ἀκρίτας 1987

Ἡ Γνώση τοῦ Θεοῦ

Ὁσίου Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτου

Ὁ Πατέρας μᾶς ἀγάπησε τόσο, πού μᾶς ἔδωσε τόν Υἱό Του. Ἀλλά καί ὁ Ἰδιος ὁ Υἱός θέλησε καί ἐνσαρκώθηκε κι ἔζησε μαζί μας στή γῆ. Κι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων εἶδαν τόν Κύριο κατά σάρκα, ἀλλά δέν τόν ἐγνώρισαν ὅλοι ὡς Κύριο. Σ' ἐμένα δέ, τόν γεμάτον ἁμαρτίες, δόθηκε ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα νά γνωρίσω πώς ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Θεός.

Ὁ Κύριος ἀγαπᾷ τόν ἄνθρωπο καί ἐμφανίζεται σ' αὐτόν, ὅπως ὁ Ἰδιος εὐδοκεῖ. Καί ἡ ψυχὴ, ὅταν δῇ τόν Κύριο, εὐφραίνεται ταπεινά γιά τήν εὐσπλαγχνία τοῦ Δεσπότη καί δέν μπορεῖ πιά ν' ἀγαπήσῃ τίποτε ἄλλο τόσο, ὅπως ἀγαπᾷ τόν Δημιουργό της. Κι ἂν ἀκόμα ὅλα τά βλέπη κι ὅλους τούς ἀγαπᾷ, ὅμως πάνω ἀπ' ὅλους θά ἀγαπᾷ τόν Κύριο.

Ἡ ψυχὴ γνωρίζει αὐτὴ τήν ἀγάπη, δέν μπορεῖ ὅμως νά τήν μεταδώσῃ μέ λόγια, γιατί γνωρίζεται μόνο μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἡ ψυχὴ ξαφνικά βλέπει τόν Κύριο καί Τόν ἀναγνωρίζει. Ποιός θά μποροῦσε νά περιγράψῃ αὐτὴ τὴ χαρὰ καί ἀγαλλίαση;

Μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα γνωρίζεται ὁ Κύριος καί τό Ἅγιο Πνεῦμα γεμίζει ὅλο τόν ἄνθρωπο· καί τήν ψυχὴ καί τό νοῦ καί τό σῶμα. Ἔτσι γνωρίζεται ὁ Θεός καί στόν οὐρανό καί στή γῆ. Ὁ Κύριος μοῦ ἔδωσε κατὰ τό ἄμετρο ἔλεός Του κι ἐμέ τοῦ ἁμαρτωλοῦ αὐτὴ τὴ χάρη, γιά νά

γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τόν Θεό καί νά στραφοῦν πρὸς Αὐτόν.

Γράφω στό ὄνομα τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ. Naί, τήν ἀλήθεια. Μάρτυράς μου ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος. Ὁ Κύριος μᾶς ἀγαπᾷ σάν παιδιὰ Του καί ἡ ἀγάπη Του εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τήν ἀγάπη τῆς μάνας· γιατί ἡ μάνα μπορεῖ νά λησμονήσῃ τό παιδί της, ἐνῶ ὁ Κύριος ποτέ δέν μᾶς λησμονεῖ. Κι ἂν ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος δέν ἔδινε τό Ἅγιο Πνεῦμα στόν ὀρθόδοξο λαό καί τούς μεγάλους μας ποιμενάρχες, δέν θά μπορούσαμε νά γνωρίσωμε πόσο πολύ μᾶς ἀγαπᾷ.

Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος καί ἡ μεγάλη Του εὐσπλαγχνία πού δίνει σ' ἀνθρώπους ἁμαρτωλούς τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πλούσιοι καί βασιλιάδες δέν γνωρίζουν τόν Κύριο, ἀλλά ἐμεῖς οἱ φτωχοὶ μοναχοὶ καί βοσκοὶ γνωρίζομε τόν Κύριο μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Γιά νά γνωρίσῃ κανεὶς τόν Κύριο δέν χρειάζεται νά εἶναι πλούσιος ἢ ἐπιστήμονας, ἀλλὰ χρειάζεται νά εἶναι ὑπάκουος, ἐγκρατής, νά ἔχῃ πνεῦμα ταπεινό καί ν' ἀγαπᾷ τόν πλησίον. Ὁ Κύριος θ' ἀγαπήσῃ μιά τέτοια ψυχὴ, θά τῆς φανερώσῃ ὁ Ἰδιος τόν ἑαυτό Του καί θά τήν διδάξῃ τὴ θεία ἀγάπη καί ταπείνωση καί θά τῆς δώσῃ κάθε τι ὠφέλιμο γιά νά βρῇ ἀνάπαυση κοντά στόν Θεό.

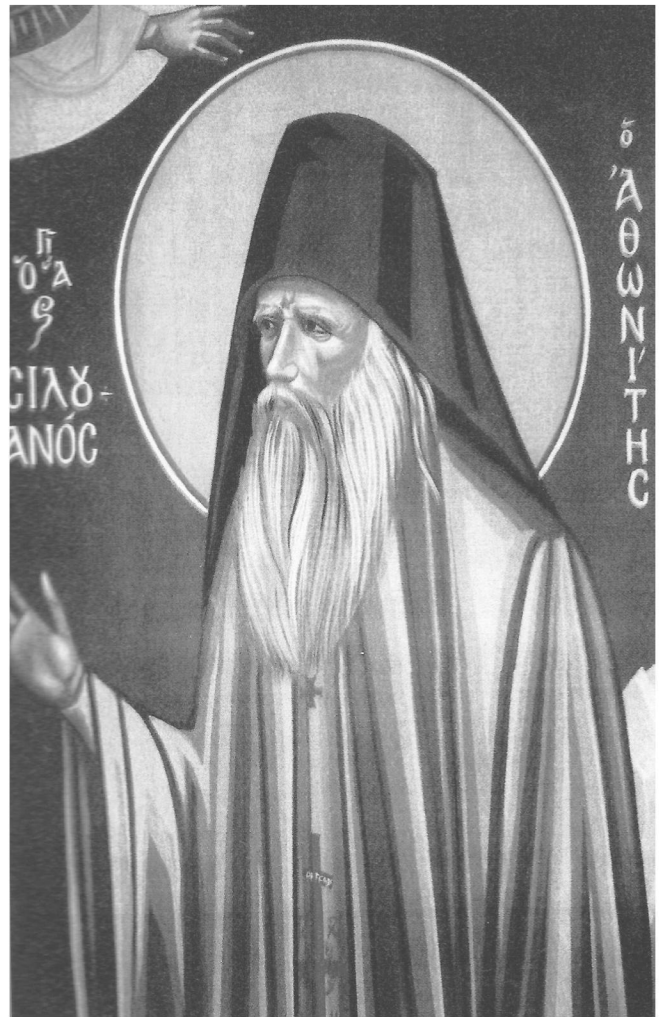
Ὅσα κι ἂν μάθουμε, εἶναι πάρα ταῦτα

ἀδύνατο νά γνωρίσωμε τόν Κύριο, ἂν δέν ζήσωμε σύμφωνα μέ τίς ἐντολές Του. Γιατί ὁ Κύριος δέν γνωρίζεται μέ τήν ἐπιστήμη, ἀλλά μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Πολλοί φιλόσοφοι καί ἐπιστήμονες ἔφτασαν μέχρι τήν πίστη στήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά δέν ἐγνώρισαν τόν Θεό. Κι ἐμεῖς οἱ μοναχοί μελετοῦμε μέρα καί νύχτα τόν νόμο τοῦ Κυρίου, ἀλλά δέν ἐγνώρισαν ὅλοι τόν Θεό - ἀπέχομε πολύ ἀπ' αὐτό - παρότι ὅλοι πιστεύουν.

Ἄλλο νά πιστεύης πώς ὑπάρχει Θεός κι ἄλλο νά γνωρίζης τόν Θεό. Νά τό μυστήριον. Ὑπάρχουν ψυχές πού γνώρισαν τόν Κύριο· ὑπάρχουν ψυχές πού δέν Τόν γνώρισαν, ἀλλά πιστεύουν· ὑπάρχουν ὅμως καί ἄλλες, πού οὔτε Τόν γνώρισαν οὔτε πιστεύουν - κι ἀνάμεσά τους ὑπάρχουν ἀκόμα ἐπιστήμονες καί διανοούμενοι.

Ἡ ἀπιστία προέρχεται ἀπό τήν ὑπερηφάνεια. Ὁ ὑπερήφανος ἰσχυρίζεται πώς θά γνωρίσῃ τά πάντα μέ τό νοῦ του καί τήν ἐπιστήμη, ἀλλά ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ παραμένει ἀνέφικτη γι' αὐτόν, γιατί ὁ Θεός γνωρίζεται μόνο μέ ἀποκάλυψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Κύριος ἀποκαλύπτεται στίς ταπεινές ψυχές. Σ' αὐτές δείχνει ὁ Κύριος τά ἔργα Του, πού εἶναι ἀκατάληπτα γιά τό νοῦ μας. Μέ τό φυσικό μας νοῦ μποροῦμε νά γνωρίσωμε μόνο τά γήϊνα πράγματα, κι αὐτά μερικῶς, ἐνῶ ὁ Θεός καί ὅλα τά οὐράνια γνωρίζονται μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Μερικοί μοχθοῦν ὅλη τή ζωή τους γιά νά μάθουν τί ὑπάρχει στόν ἥλιο ἢ στή σελήνη ἢ κάτι παρόμοιο, ἀλλ' αὐτά δέν ὠφελοῦν τήν ψυχή. Ἄν ὅμως προσπαθούσαμε νά γνωρίσωμε τί ὑπάρχει μέσα στήν ἀνθρώπινη καρδιά, τότε θά βλέπαμε στήν ψυχή τοῦ ἁγίου

τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί στήν ψυχή τοῦ ἁμαρτωλοῦ σκοτάδι καί κόλαση. Κι εἶναι ὠφέλιμο νά τό ξέρωμε, γιατί θά εἴμαστε αἰώνια εἴτε στή Βασιλεία εἴτε στή κόλαση.

Ὁ νωθρός στή προσευχή ἐξετάζει μέ περιέργεια πάντα, ὅσα βλέπει στή γῆ καί στόν οὐρανό, ἀλλά δέν γνωρίζει ποιός εἶναι ὁ Κύριος οὔτε προσπαθεῖ νά τό μάθῃ καί ὅταν ἀκούῃ διδασκαλία γιά τόν Θεό λέει: “Μά πῶς εἶναι δυνατό νά γνωρίσωμε τόν Θεό; Καί σύ ἀπό πού Τόν γνωρίζεις;” Θά σοῦ πῶ. Μαρτυρεῖ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτό γνωρίζει καί μᾶς διδάσκει.

“Ἀλλά μήπως τό Πνεῦμα εἶναι ὁρατό;” Οἱ Ἀπόστολοι Τό εἶδαν νά

κατεβαίνει σέ πύρινες γλῶσσες κι ἐμεῖς Τό αἰσθανόμαστε μέσα μας. Εἶναι γλυκύτερο ἀπό κάθε τι γήινο. Αὐτό γεύονταν οἱ Προφῆτες καί μιλοῦσαν στόν λαό κι ὁ λαός τούς πρόσεχε. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι πῆραν Ἅγιο Πνεῦμα καί κήρυξαν σωτηρία στόν κόσμο χωρίς νά φοβοῦνται τίποτε, γιατί τό Ἅγιο Πνεῦμα τούς ἐνίσχυε. Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας εἶπε στό ἡγεμόνα τῶν Πατρῶν πού τόν ἀπειλοῦσε πώς θά τόν σταυρώσῃ, ἂν ἐξακολουθῇ νά κηρύττῃ. “Ἄν φοβόμουν τόν Σταυρό, δέν θά τόν ἐκήρυττα”. Τό ἴδιο καί ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι καί μετά οἱ μάρτυρες καί ὕστερα οἱ ἅγιοι ἀσκητές πῆγαιναν χαρούμενοι στό μαρτύριο καί τά πάθη. Κι ὅλα αὐτά, γιατί τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ἀγαθό καί γλυκύ, ἔλκει τήν ψυχή στήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου κι ἔτσι ἡ ψυχή δέν φοβᾶται τά βασανιστήρια, ἔνεκα τῆς γλυκύτητας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πολλοί ἅγιοι μάρτυρες γνώρισαν μέσα στά βασανιστήρια τόν Κύριο καί τή βοήθειά Του. Πολλοί μοναχοί ἀντέχουν σέ μεγάλη ἄσκηση καί σέ πολλούς κόπους γιά χάρη τοῦ Κυρίου. Κι αὐτοί γνώρισαν τόν Κύριο καί παλαίβουν γιά νά νικήσουν τά πάθη καί προσεύχονται γιά ὅλη τήν οἰκουμένη καί ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ τούς

ἐμπνέει τήν ἀγάπη γιά τούς ἐχθρούς. Γιατί ὅποιος δέν ἀγαπᾷ τούς ἐχθρούς, αὐτός δέν γνώρισε ἀκόμη ὅλο τόν πλοῦτο τῆς χάρης τοῦ Κυρίου, ὁ ὅποιος πέθανε στό Σταυρό γιά τούς ἐχθρούς καί μᾶς ἔδωσε τόν ἑαυτό Του ὡς πρότυπο καί μᾶς ἔδωσε τήν ἐντολή ν' ἀγαποῦμε τούς ἐχθρούς.

Ὁ Κύριος εἶναι ἀγάπη. Καί μᾶς ἔδωσε ἐντολή ν' ἀγαποῦμε ἀλλήλους καί ν' ἀγαποῦμε τούς ἐχθρούς· καί τό Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς διδάσκει αὐτή τήν ἀγάπη. Ψυχή πού δέν γνώρισε τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν καταλαβαίνει πῶς εἶναι δυνατό ν' ἀγαπᾷ τούς ἐχθρούς καί δέν τό δέχεται αὐτό. Ὁ Κύριος ὅμως σπλαγχνίζεται τούς πάντες κι ὅποιος θέλει νά εἶναι μέ τόν Κύριο ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ τούς ἐχθρούς. Ὁποῖος γνώρισε τόν Κύριο μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα γίνεται ὅμοιος μέ τόν Κύριο, ὅπως εἶπε ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. “Ὁμοιοι Αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁψόμεθα Αὐτόν καθὼς ἐστίν” καί θά βλέπουμε τή δόξα Του.

Λές πῶς πολλοί ἄνθρωποι πάσχουν ἀπό πολλές δυστυχίες καί ἀπό κακούς ἀνθρώπους. Σέ παρακαλῶ ὅμως, ταπείνωσε τόν ἑαυτό σου κάτω ἀπό τό ἰσχυρό χέρι τοῦ Θεοῦ καί τότε ἡ χάρη θά σέ διδάξῃ καί θά ἐπιθυμῇ καί σύ ὁ ἴδιος

"ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ"

Περιοδική ἔκδοση Ι.Ν. Ἀγ.Ζώνης ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκδότης: Ι.Ν. Ἀγ.Ζώνης • www.agiazoni.gr

Υπεύθυνος: Ἀρχιμ. Ἀνθιμος Ἡλιόπουλος

Ἀγίας Ζώνης 27Α, ΑΘΗΝΑ 11325 • τηλ.: 210 8674250

Πεντηκοστή 2010, Ἀριθ. Φυλ. 18

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Στοιχειοθεσία: "Ἀγία Ζώνη"

Τυπογραφική Παραγωγή: ΛΥΧΝΙΑ, ΥΙΟΙ Θ. ΒΓΟΤΖΑ Α.Ε

Ἀνδραβίδας 7, 13671 Χαμόμυλο ΑΧΑΡΝΩΝ • τηλ.: 210 3410436

νά πάσχεις για τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου. Νά τί θά σέ διδάξῃ τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό Ὅποιο γνωρίσαμε ἐμεῖς στήν Ἐκκλησία. Ὅποιος ὅμως κατηγορεῖ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, ἀντί νά προσεύχεται γι' αὐτούς, αὐτός δέν θά γνωρίσῃ τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἄν θέλῃς νά μάθῃς πόσο μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Κύριος, μίσησε τίς ἁμαρτίες καί τοὺς κακοὺς λογισμούς καί προσευχήσου ἐνθερμα μέρα καί νύχτα καί θά σοῦ δώσῃ ὁ Κύριος τή χάρη Του καί θά γνωρίσῃς μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα τόν Κύριο καί μετά θάνατον, ὅταν θά πᾶς στόν παράδεισο, θ' ἀναγνωρίσῃς κι ἐκεῖ μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα τόν Κύριο, ὅπως τόν γνώρισες στή γῆ.

Καί στόν οὐρανό καί στή γῆ ὁ Κύριος γνωρίζεται μόνο μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα καί ὄχι μέ τήν ἐπιστήμη. Καί τά παιδιά πού δέν σπούδασαν καθόλου γνωρίζουν τόν Κύριο μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής βρισκόταν ἀκόμα στήν κοιλία τῆς μητέρας του ὅταν αἰσθάνθηκε τήν ἔλευση τοῦ Κυρίου. Ὁ Συμεών ὁ Στυλῖτης ὁ Θαυμαστορείτης ἦταν ἐφτά χρονῶν, ὅταν Τοῦ φανερώθηκε ὁ Κύριος καί Τόν ἐγνώρισε. Ὁ Ὅσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ βρισκόταν σέ ὠριμη ἡλικία ὅταν ὁ Κύριος τοῦ ἐφανίστηκε κατά τήν ὥρα τῆς Λειτουργίας. Κι ὁ Συμεών ὁ Θεοδόχος ἐγνώρισε τόν Κύριο στά βαθειά γηρατεία του καί Τόν δέχτηκε στά χέρια του. Ἔτσι ὁ Κύριος προσαρμόζεται μ' ἐμᾶς, γιά νά παρηγορήσῃ κάθε ψυχή ὅσο τό δυνατόν περισσότερο.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου δέν γνωρίζεται ἀλλιῶς, παρά μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Καί εἰρηνική ψυχή, πού κρατᾷ καθαρή τή συνείδηση, ἀπό τή θεωρία τῆς δημιουργίας γνωρίζει τόν Θεό, γιατί αὐτός ἔκτισε τόν οὐρανό καί τή γῆ. Κι αὐτό εἶναι, παρότι

μικρό ἀκόμη, ἔργο τῆς χάρης. Χωρίς ὅμως τή χάρη δέν μπορεῖ ὁ νοῦς μᾶς νά γνωρίσῃ τόν Θεό, ἀλλά σύρεται πάντα πρός τή γῆ, πρός τόν πλοῦτο, πρός τή δόξα, πρός τίς ἡδονές.

Ὅπως ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καί τά πάθη Του ὑπῆρξαν τόσο μεγάλα, πού δέν μποροῦμε νά τά καταλάβωμε, γιατί ἀγαποῦμε λίγο τόν Κύριο. Ὅποιος ὅμως ἀγαπᾷ περισσότερο, αὐτός μπορεῖ νά καταλάβῃ βαθύτερα καί τά πάθη τοῦ Κυρίου. Ὑπάρχει ἀγάπη μικρή, ὑπάρχει μέση, ὑπάρχει καί ἡ τέλεια ἀγάπη. Κι ὅσο τελειότερη εἶναι ἡ ἀγάπη, τόσο τελειότερη ἡ γνώση. Γενικῶς καθέννας μας μπορεῖ νά κρίνῃ γιά τόν Θεό κατά τό μέτρο τῆς χάρης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ἐγνώρισε. Γιατί πῶς εἶναι δυνατόν νά σκεφτώμαστε καί νά κρίνωμε γιά πράγματα πού δέν εἶδαμε ἢ γιά τό ὅποια δέν ἀκούσαμε καί δέν ξέραμε; Νά, οἱ Ἅγιοι λέγουν πῶς εἶδαν τόν Θεό. Ἀλλά ὑπάρχουν καί ἄνθρωποι πού λέγουν πῶς δέν ὑπάρχει Θεός. Εἶναι φανερό πῶς μιλοῦν ἔτσι, γιατί δέν γνώρισαν τόν Θεό· αὐτό ὅμως δέν σημαίνει καθόλου πῶς ὁ Θεός δέν ὑπάρχει.

Οἱ Ἅγιοι μιλοῦν γιά πράγματα πού πραγματικά εἶδαν καί γνωρίζουν. Δέν μιλοῦν γιά κάτι πού δέν εἶδαν. Δέν λέγουν, ἐπί παραδείγματι, πῶς εἶδαν ἕνα ἄλογο ἕνα χιλιόμετρο μῆκος ἢ ἕνα πλοῖο δέκα χιλιομέτρων, πού δέν ὑπάρχουν. Κι ἐγώ νομίζω πῶς, ἂν δέν ὑπῆρχε Θεός, δέν θά μιλοῦσαν κἂν γι' Αὐτόν στή γῆ. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως θέλουν νά ζοῦν σύμφωνα μέ τό δικό τους θέλημα, καί γι' αὐτό λένε πῶς δέν ὑπάρχει Θεός, βεβαιώνοντας ἔτσι μᾶλλον πῶς ὑπάρχει.

Καί τῶν ἐθνικῶν ἡ ψυχή αἰσθανόταν πῶς ὑπάρχει ὁ Θεός, ἂν καί δέν ἤξεραν

νά λατρεύουν τόν ἀληθινό Θεό. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ὅμως δίδαξε τούς ἅγιους Προφῆτες, ἔπειτα τούς Ἀποστόλους, κατόπι τούς ἅγιους Πατέρες καί τούς ἐπισκόπους μας κι ἔτσι ἔφτασε μέχρι ἐμᾶς ἡ ἀληθινή πίστη. Καί ἐμεῖς γνωρίσαμε τόν Κύριο μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, καί ὅταν Τόν γνωρίσαμε, τότε στερεώθηκε σ' Αὐτόν ἡ ψυχή μας.

Γνωρίσατε λαοί, πώς κτισθήκαμε γιά νά δοξάσωμε τόν οὐράνιο Θεό καί μήν προσκολλᾶσθε στή γῆ, γιατί ὁ Θεός εἶναι Πατέρας μας καί μᾶς ἀγαπᾷ σάν πολυπόθητα παιδιά Του.

Ὁ Ἐλεήμων Κύριος ἔδωκε τό Ἅγιο Πνεῦμα στή γῆ καί στό Ἅγιο Πνεῦμα στερεώθηκε ἡ ἀγία Ἐκκλησία.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς ἀπεκάλυψε ὄχι μόνο τά ἐπίγεια, ἀλλά καί τά ἐπουράνια. Μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα γνωρίσαμε τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου. Ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου εἶναι φλογερή. Γεμάτοι ἀπό ἀγάπη οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι διέτρεξαν ὅλη τήν οἰκουμένη καί διψοῦσε τό πνεῦμα τους, νά γνωρίσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τόν Κύριο.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα χαροποιοῦσε τούς ἀγαπημένους τοῦ Θεοῦ Προφῆτες κι ὁ λόγος τους ἦταν δυνατός καί εὐχάριστος, γιατί κάθε ψυχή ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούσῃ τό λόγο τοῦ Κυρίου.

Ὡ θαῦμα! Ὁ Κύριος δέν μέ παρέβλεψε, ἐμέτόντόσομεγάλοᾶμαρτωλό, ἀλλά μοῦ ἔδωσε νά Τόν γνωρίσω μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ὡ Πνεῦμα Ἅγιο, Μεγάλε Βασιλιά! Τί νά σοῦ ἀνταποδώσω ἐγώ, ἡ ἁμαρτωλή γῆ; Ἐσύ μοῦ ἀπεκάλυψες ἓνα ἀκατάληπτο μυστήριον. Ἐσύ μοῦ ἔδωσες νά γνωρίσω τόν Κτίστη μου. Ἐσύ μοῦ

ἔδωσες νά γνωρίσω πόσο ἄμετρη εἶναι ἡ ἀγάπη Του γιά μᾶς.

Ὁ Κύριος εἶπε· “οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς”. Καί βλέπομε πώς πραγματικά δέν μᾶς ἐγκατέλειψε, ἀλλά μᾶς ἔδωσε τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα δίνει ἀοράτως στήν ψυχή τή γνώση. Στό Ἅγιο Πνεῦμα βρίσκει ἡ ψυχή τήν ἀνάπαυση. Τό Ἅγιο Πνεῦμα εὐφραίνει τήν καρδιά καί τῆς δίνει χαρά ἐπὶ γῆς. Πόση ἄραγε θά εἶναι ἡ χαρά καί ἡ ἀγαλλίαση στούς οὐρανούς; Ἐμεῖς γνωρίσαμε μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἐκεῖ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θά εἶναι τέλεια. Ὡ, ἐγώ ὁ ἀδύναμος ἄνθρωπος! Ἐγνώρισα μόνο στήν τελειότητά της τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά δέν μπορῶ νά τήν ἀποκτήσω καί καθημερινά θρηνεῖ ἡ ψυχή μου καί συνεχῶς σκέφτομαι· “ἀκόμη δέν ἔλαβε ἡ ψυχή μου αὐτό πού ποθεῖ”.

Ὅταν τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐπεφοίτησε στούς Ἀποστόλους, τότε ἔμαθαν μέ τήν πείρα τους τί εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο.

“Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστός ἐν ὑμῖν”, λέγει ὁ Ἀπόστολος (Γαλ. δ' 19).

Πόσο εὐτυχής θά ἦμουν ἂν ὅλοι οἱ λαοί ἐγνώριζαν τόν Κύριο!

Κύριε, δῶσε Σύ ὁ Ἰδιος, νά Σέ γνωρίσουν μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα· ὅπως ἔδωσες στούς Ἀποστόλους τό Ἅγιο Πνεῦμα καί Σέ γνώρισαν, δῶσε ἔτσι καί σ' ὅλο τόν κόσμον νά Σέ γνωρίσῃ μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα στήν Ἐκκλησία

π. Ἐμμανουήλ Νιράκη

Ἡ ἐκκλησία μας γεννήθηκε ἀπό τό Θεό – Πατέρα, ὅμως ἀναγεννήθηκε, ἀναπλάσθηκε καί τελειοποιήθηκε ἀπό τήν Ἁγία Τριάδα. Καί μάλιστα τό ἔργο τῆς ἀναγέννησης ὁλοκληρώθηκε μέ τήν ἀποστολή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Αὐτό καταδεικνύει τήν θέση πού κατέχει τό Πανάγιο Πνεῦμα στό μυστήριο τῆς ἐκκλησίας. Ὁ Κύριος λίγο πρίν τήν ἀνάληψή του μᾶς εἶπε: «Εἶναι πρὸς τό συμφέρον σας νά φύγω, διότι ἂν δέν φύγω ὁ Παράκλητος δέν θά ἔλθει σέ ἐσᾶς» (Ἰωάν. 16,7). Καί οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων μᾶς διαβεβαιώνουν: «Τότε θά λάβετε δύναμη, ὅταν θά ἔλθει τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐπάνω σας» (Πράξ. 8). Καί αὐτό ἔγινε τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐκχύθηκε πάνω στήν ἐκκλησία καί ὅλοι ἐπληρώθησαν ὑπ' Αὐτοῦ. Ἐκτοτε διαμένει στήν ἐκκλησία πάντοτε, ἐνεργεῖ τά πάντα, καθοδηγεῖ σέ ὅλα καί διδάσκει ἀλαθῆτως. Εἶναι Αὐτό πού ἐνεργεῖ ἀδιαλείπτως στό σῶμα τῆς ἐκκλησίας, ἀφοῦ συνεχίζει τό ἀπολυτρωτικό ἔργο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἄν ὁ Χριστός εἶναι ὁ

ἰδρυτής τῆς ἐκκλησίας, τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ὁ ἀρχιτέκτονας καί ἡ ψυχὴ τοῦ οἰκοδομήματος. Γι' αὐτό εἶναι ἀπαραίτητο γιά τή ζωὴ καί τή δράση τῆς ἐκκλησίας. Εἶναι ἡ ζωοποιός καί μορφοποιός δύναμη καί ἀρχή, μέ τήν ὁποία ζεῖ, δρᾷ καί ἐπιτελεῖ τό θεῖον ἔργο τῆς στὸν κόσμο. Εἶναι Αὐτό πού ὀργανώνει, διαπλάσσει καί διαμορφώνει τό σῶμα τῆς σέ σῶμα Χριστοῦ, ἔτσι ὥστε ὅλοι νά συνδέονται σέ μία ἀδιάσπαστη ἐνότητα. Αὐτό ἁγιάζει τά μέλη τῆς, ἀλλά καί διαιρεῖ καί μοιράζει τά χαρίσματά του, πρὸς τό συμφέρον τοῦ καθενός, ἀνάλογα μέ τή δεκτικότητά του.

Ἄν ὁ Κύριός μας μέ τή σάρκωσή του ἔγινε ὁ πρωτεργάτης ὅλης τῆς οἰκονομίας καί τῆς υἱοθεσίας γιά τὸν ἄνθρωπο καί τήν ἐκκλησία, τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἔγινε ἡ θεία ψυχὴ τοῦ θεανθρώπινου αὐτοῦ σώματός τῆς, στό ὁποῖο ἀπὸ τότε παραμένει. Γι' αὐτό ἡ ἐκκλησία μας εἶναι τόσο Χριστολογική ὅσο καί Πνευματολογική. Διότι ὅπως ὁ Χριστός εἶναι ἡ κεφαλὴ καί τό γενεσιουργό κύτταρο τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ἔτσι καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, εἶναι «Πνεῦμα τῆς

Ὁ ἄνθρωπος ὅταν τό φῶς τοῦ Θεοῦ δέν καίει μέσα στήν ψυχὴ του, εἶναι ἓνα ἀδύναμο καί δυστυχισμένο πλάσμα.

Ἀλλά, ὅταν αὐτό καίει, (καί καίει μόνο στίς ψυχές πού εἶναι φωτισμένες ἀπὸ τήν θρησκεία), ὁ ἄνθρωπος γίνεται τό πῖο ἰσχυρό πλάσμα στὸν κόσμο!

Καί δέν γίνεται διαφορετικά! Γιατί αὐτό πού ἐνεργεῖ μέσα του, δέν εἶναι ἡ δική του δύναμη, ἀλλά ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Λέων Τολστόϊ

ἐκκλησίας» πού κατοικεῖ σέ αὐτήν, ὡς πνεῦμα ἀπολύτρωσης ζωῆς, ἁγιασμοῦ καί θέωσης.

Αὐτή τήν πραγματική «ἐνότητα τοῦ πνεύματος» μέσα στήν Ἐκκλησία, μᾶς προτρέπει ὁ ἅπ. Παῦλος νά τηροῦμε, ἔτσι ὥστε νά οἰκοδομεῖται ἡ ἐκκλησία πάνω στό Χριστό καί «ἐν τῷ Χριστῷ» καί νά γίνεται κατοικία τοῦ Θεοῦ «ἐν Πνεύματι». Ἔτσι ὅλα τά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, συγκροτοῦν ἓνα σῶμα – μία κοινωνία, ἀφοῦ ὅλοι οἱ πιστοί – μέλη γίνονται «κοινωνοί» καί «μέτοχοι» τοῦ Χριστοῦ καί «μέτοχοι» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄρα ἡ ἐνότητα τῆς ἐκκλησίας, στηρίζεται πάνω στό Χριστό καί πάνω στό Ἅγιο Πνεῦμα τό Ὅποιο δίνει ζωή καί ψυχή στό σῶμα της. Ὅμως δέν εἶναι μόνο ὁ θεματοφύλακας, τῆς ἐνότητας τῆς ἐκκλησίας. Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι Αὐτό πού μᾶς βαπτίζει στό θάνατο καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, εἶναι αὐτό πού

ἐνώνει τοὺς ἀνθρώπους μέ τό μυστήριο τοῦ γάμου, εἶναι αὐτό πού χειροτονεῖ ἐπισκόπους καί ἱερεῖς καί τοὺς ἀναθέτει «ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ» ὅπως λέγει ὁ ἅπ. Παῦλος, εἶναι αὐτό πού μεταβάλλει τό ψωμί καί τό κρασί σέ σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ κατά τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, εἶναι Αὐτό πού τό λάδι στό καντήλι τοῦ εὐχελαίου τό μετατρέπει σέ ἔλαιον ἰάσεως καί θεραπείας γιά κάθε ψυχική καί σωματική ἀσθένεια.

Εἶναι ἡ πηγὴ κάθε χάρης, ἁγιότητος καί ἀρετῆς μέσα στήν ἐκκλησία καί τῇ ζωῇ τῶν πιστῶν. Γι' αὐτό ὀνομάζεται «Πνεῦμα χάριτος» οἱ δέ ἀρετές εἶναι «καρποί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Εἶναι τό μεγαλύτερο δῶρο πού ἔδωσε ὁ Θεός στήν ἐκκλησία μετά τήν Ἀνάληψή του. Εἶναι ἡ ἐγγύηση τῆς ἁγιότητος γιά κάθε χριστιανό, ἀφοῦ «δι' Αὐτοῦ πάντας ἁγίους ἐποίει καί δι' Αὐτοῦ ἔδωσεν ἁγιασμόν».

Ἡ περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδασκαλία

Ἁγίου Σεραφεΐμ τοῦ Σάρωφ

(Ὁ κτηματίας Νικόλαος Μοτοβίλωφ, πού τό 1831 θεραπεύθηκε θαυματουργικά ἀπό σοβαρή ἀσθένεια μέ τήν προσευχή τοῦ ὁσίου Σεραφεΐμ, ἀπέκτησε τήν εὐνοιά του καί ἀξιώθηκε νά συζητήσῃ πολύ μαζί του γύρω ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα. Τή συζήτησί του αὐτή κατέγραψε σέ σημειώσεις, οἱ ὁποῖες παρέμειναν στή μονή Ντιβέγιεβο περισσότερο ἀπό ἑξήντα χρόνια. Τό 1902 τίς παρέλαβε ὁ Σ.Α. Νεΐλος ἀπό τή γερόντισσα Ἑλένα Νικαλάεβνα, χήρα τοῦ Μοτοβίλωφ, καί μέ τήν ἄδεια τῆς ἡγουμένης Μαρίας τίς ἔφερε στό φῶς τῆς δημοσιότητος τό 1903 στά «Μοσχοβίτικα χρονικά» τοῦ Ἰουλίου μέ τόν τίτλο: «Τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀναπανόταν φανερά στόν πατέρα Σεραφεΐμ τοῦ Σάρωφ, στή συζήτησί του γιά τόν σκοπό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς».)

Ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας

Ἦταν Πέμπτη, γράφει ὁ Μοτοβίλωφ. Ἡμέρα συννεφιασμένη. Τό χιόνι στή γῆ εἶχε ἀνεβῆ στούς 25 πόντους, ἐνῶ ἀπό τόν οὐρανό ἐξακολουθοῦσαν νά πέφτουν πυκνές νιφάδες, ὅταν ὁ πατήρ Σεραφεΐμ ἄρχισε νά συζητᾷ μαζί μου. Μέ ἔβαλε νά καθίσω στόν κορμό ἑνός δένδρου πού μόλις εἶχε κόψει, καί ὁ ἴδιος κάθησε ἀπέναντί μου. Βρισκόμασταν μέσα στό δάσος, κοντά στό ἐρημητήριό του, πάνω στόν λόφο πού κατέληγε στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Σάρωφκα.

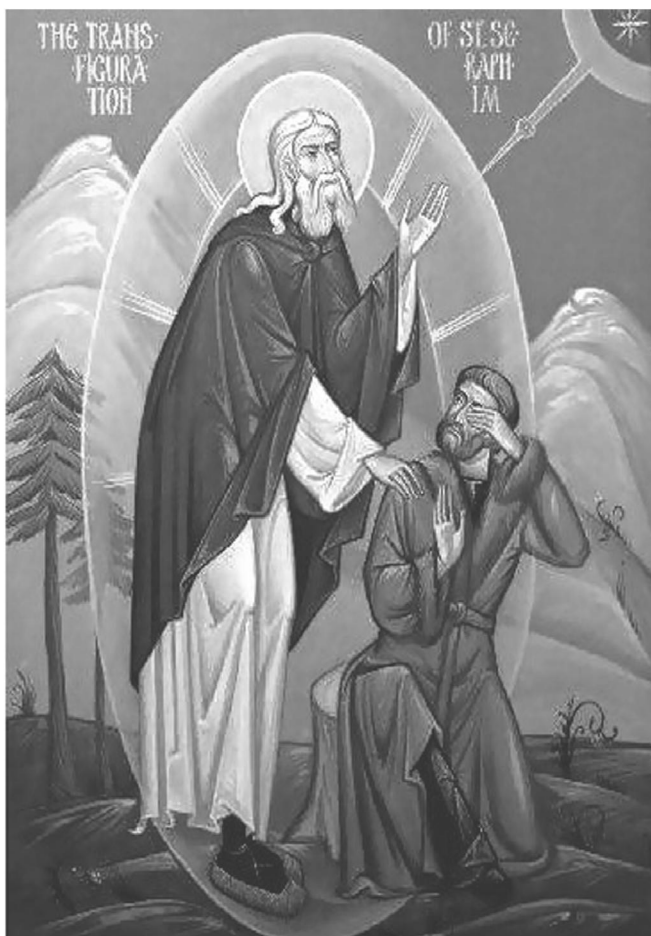
— Ὁ Κύριος μοῦ ἀπεκάλυψε, εἶπε ὁ μέγας σάρετς, ὅτι ἀπό τά παιδικά σας χρόνια ἐπιθυμοῦσατε πολύ νά μάθετε ποιός εἶναι ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, καί εἵχατε ρωτήσῃ πολλές φορές μεγάλες πνευματικές προσωπικότητες.

— Πράγματι, ἀπάντησα, ἀπό τήν ἡλικία τῶν δώδεκα ἐτῶν μέ ἀπασχολοῦσε ἐπίμονα αὐτός ὁ λογισμός καί εἶχα

ἀπευθυνθῇ σέ πολλούς πνευματικούς ἀνθρώπους, ἀλλά οἱ ἀπαντήσεις τους δέν μέ ἱκανοποιοῦσαν.

— Μάλιστα, συνέχισε ὁ πατήρ Σεραφεΐμ. Κανείς δέν σᾶς εἶχε δώσει ὀριστική ἀπάντησι. Νά ποιός εἶναι ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ἔλεγαν: Νά πηγαίνεις στήν ἐκκλησία, νά προσεύχεσαι στόν Θεό, νά τηρῆς τίς ἐντολές Του, νά κάνεις τό καλό. Ὁρισμένοι δυσανασχετοῦσαν μαζί σας καί σᾶς ἔλεγαν ὅτι ἀσχολεῖσθε μέ μία περιέργεια πού δέν ἀρέσει στόν Θεό. «Μή ζητᾷς πράγματα πάνω ἀπό τίς δυνάμεις σου», συμπλήρωναν. Κανείς ὅμως δέν σᾶς ἔδωσε τή σωστή ἀπάντησι. Ὅριστε λοιπόν, ἐγώ ὁ πτωχός Σεραφεΐμ θά σᾶς ἐξηγήσω τώρα ποιός εἶναι πράγματι αὐτός ὁ σκοπός:

Ἡ προσευχή, ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία καί κάθε χριστιανικό ἔργο, ὅσο κι ἂν εἶναι καλό καθ' ἑαυτό, δέν ἀποτελεῖ τόν σκοπό τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς, ἀλλά χρησιμεύει σάν μέσο γιά τήν ἐπιτυχία του.

Ο πραγματικός σκοπός της χριστιανικής ζωής είναι η απόκτησις του Ἁγίου Πνεύματος.

Τά καλά ἔργα

Πρέπει νά γνωρίζετε, ἀγαπητέ, πώς μόνο όταν γίνεται χάριν τοῦ Χριστοῦ ἕνα καλό ἔργο φέρνει τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό καλό βέβαια, κι ἂν ἀκόμη δέν ἔχει γίνει γιά τόν Χριστό, δέν παύει νά εἶναι καλό. Ἡ Γραφή λέει: «Ἐν παντί ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτόν καί ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αὐτῷ ἐστι» (Πράξ. ι' 35). Πόσο εὐάρεστος εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ἐργάζεται τή δικαιοσύνη, φαίνεται στήν περίπτωσι τοῦ ἑκατοντάρχου Κορνηλίου στήν εὐαγγελική ἱστορία. Ὁ Κορνήλιος ἦταν θεοφοβούμενος καί πολύ ἐλεήμων. Σ' αὐτόν λοιπόν, ἐνῶ προσευχόταν,

ἐφανίσθηκε ἄγγελος Κυρίου καί τοῦ εἶπε: «Πέμπον εἰς Ἰόππην καί μετακάλεσαι Σίμωνα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος βυρσέως... ὃς παραγενόμενος λαλήσει σοι» (Πράξ. ι' 32). Ὁ Πέτρος μίλησε στόν Κορνήλιο γιά τήν αἰώνια ζωή καί πίστεψε κι αὐτός καί ὅλη ἡ οἰκογένειά του.

Ὁ Κύριος χρησιμοποιεῖ ὅλα τά θεϊκά Του μέσα, γιά νά δώσῃ τήν εὐκαιρία σ' ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο, σάν ἀμοιβή γιά τά καλά του ἔργα, νά μή στερηθῇ τήν αἰώνια μακαριότητα.

Ἀπό τήν εὐαγγελική αὐτή διήγησι συμπεραίνουμε πώς ὁ Κύριος, ὅσον ἀφορᾷ τά καλά ἔργα πού δέν γίνονται γι' Αὐτόν, περιορίζεται στό νά μᾶς δώσῃ τά μέσα γιά νά τά ἀξιοποιήσουμε. Καί ἀπό ἐμᾶς πλέον ἐξαρτᾶται, ἂν θά τά ἀξιοποιήσουμε ἢ ὄχι. Νά γιατί εἶπε ὁ Κύριος στούς Ἑβραίους: «Εἰ τυφλοί ἦτε, οὐκ ἂν εἴχετε ἁμαρτίαν· νῦν δέ λέγετε ὅτι βλέπομεν· ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει» (Ἰωάν. θ' 41). Ὅταν λοιπόν κάποιος ἀγαθοεργῇ σάν τόν Κορνήλιο ὄχι γιά τόν Χριστό, ἀλλά κατόπιν πιστέψῃ σ' Αὐτόν, τότε τά καλά του ἔργα εἶναι σάν νά ἔγιναν γιά τόν Χριστό. Ἄν ὅμως δέν πιστέψῃ στόν Χριστό, δέν ἔχει δικαίωμα νά παραπονεθῇ ὅτι τά καλά του ἔργα δέν καρποφόρησαν. Γιατί τό καλό ἔργο ἀποβαίνει ὠφέλιμο μόνο όταν γίνεται χάριν τοῦ Χριστοῦ ὁπότε καί στή μέλλουσα ζωή μᾶς ἐξασφαλίζει τό στεφάνι τῆς δικαιοσύνης, ἀλλά καί στήν παρούσα μᾶς γεμίζει μέ τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί καθώς ἔχει γραφή: «Οὐ γάρ ἐκ μέτρου δίδωσιν ὁ Θεός τό Πνεῦμα» (Ἰωάν. γ' 34).

Ἔτσι εἶναι φιλόθεε. Ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ απόκτησις τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ἡ προσευχή, ἡ

ἀγρυπνία, ἡ νηστεία, ἡ ἐλεημοσύνη καί τὰ ἄλλα καλὰ ἔργα, πού γίνονται χάριν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μόνο μέσα γιά τήν ἀπόκτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

— Τί σημαίνει ἀπόκτησις; ρώτησα τόν στάρετς. Δέν μπορῶ νά τό καταλάβω.

— Ἀποκτῶ, σημαίνει μαζεύω, συγκεντρώνω, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Γνωρίζω τί σημαίνει ἀποκτῶ χρήματα. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τήν ἀπόκτησι τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Γνωρίζεις τή σημασία τῆς λέξεως «ἀποκτῶ» μέ τή κοσμική ἔννοια; Ὁ σκοπός τῆς ζωῆς τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ ἀπόκτησις χρημάτων, ἐνῶ τῶν εὐγενῶν — ἐκτός ἀπό τὰ χρήματα — καί ἡ ἀπόκτησις τιμῶν, διακρίσεων, καί ἄλλων ἀνταμοιβῶν γιά τίς ὑπηρεσίες τους στό κράτος.

Ἡ ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι κάτι παρόμοιο, μόνο πού εἶναι εὐλογημένο καί αἰώνιο. Ἀποκτᾶται μέ τούς ἴδιους περίπου τρόπους, ὅπως τό χρηματικό κεφάλαιο ἢ τὰ διάφορα ἀξιώματα.

Ὁ Θεός Λόγος, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, παρωμοίωσε τή ζωή μας μέ ἀγορά καί τὰ ἔργα μας μέ ἐμπορευόμενα πράγματα καί μᾶς λέει: «Πραγματεύσασθε ἐν ᾧ ἔρχομαι» (Λουκ. ιθ' 13), «ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι» (Ἐφεσ. ε' 16). Δηλαδή, ἐκμεταλλευθῆτε τό χρόνο σας, ὥστε μέ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ νά ἀποκτήσετε τὰ οὐράνια. Ἐπίγεια ἐμπορεύματα εἶναι τὰ καλὰ ἔργα πού γίνονται γιά τόν Χριστό καί μᾶς ἐξασφαλίζουν τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χωρίς Αὐτό δέν ὑπάρχει σωτηρία. Τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐγκαθίσταται μόνο Του στίς ψυχές μας. Γιά νά κατοικήσῃ ὁμως καί νά συμπαραμείνῃ μέ τό δικό

μας πνεῦμα, πρέπει προηγουμένως νά ἀγωνισθοῦμε μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις γιά νά τό ἀποκτήσουμε. Τότε ἐκεῖνο θά προετοιμάσῃ στήν ψυχή καί στό σῶμα μας τήν κατοικία Του, σύμφωνα μέ τόν ἀψευδῆ λόγο τοῦ Κυρίου: «Ἐνοικήσω ἐν ὑμῖν καί ἐμπεριπατήσω καί ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καί ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός» (πρβλ. Λευϊτ. κστ' 12).

Ἡ προσευχή

Κάθε ἀρετή πού γίνεται γιά τόν Χριστό μᾶς δίνει τή χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Περισσότερο ὁμως ἀπ' ὅλες μᾶς τή δίνει ἡ προσευχή, γιατί αὐτή τήν ἔχουμε πάντοτε στά χέρια μας σάν ἓνα εὐχρηστο πνευματικό ὄπλο. Θά θέλατε π.χ. νά πᾶτε στήν ἐκκλησία, ἀλλά ἐκκλησία δέν ὑπάρχει ἢ μπορεῖ ἡ ἀκολουθία νά ἔχη τελειώσει. Θά θέλατε νά δώσετε κάτι στόν ἐπαίτη, ἀλλά ἐπαίτης δέν ὑπάρχει ἢ μπορεῖ νά μήν ἔχετε νά τοῦ δώσετε. Θά θέλατε ἴσως νά φυλάξετε παρθενία, ἀλλά εἴτε ἡ ιδιοσυγκρασία σας εἴτε ἡ πίεσις τῶν τεχνασμάτων τοῦ ἐχθροῦ ἐν συνδυασμῶ μέ τήν ἀδυναμία σας δέν σᾶς ἀφήνουν νά ἀντισταθῆτε καί νά ἐκπληρώσετε αὐτή τήν ἐπιθυμία σας. Θά θέλατε ἀκόμη νά κάνετε καί κάποια ἄλλη ἀρετή χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν ἔχετε δυνάμεις ἢ δέν δίδεται ἡ κατάλληλη εὐκαιρία.

Μέ τήν προσευχή ὁμως δέν συμβαίνει τό ἴδιο. Γι' αὐτή ὑπάρχει πάντοτε καί γιά τόν καθένα ἡ δυνατότης: γιά τόν πλούσιο καί τόν πτωχό, τόν ἰσχυρό καί τόν ἀδύνατο, τόν διάσημο καί τόν ἄσημο, τόν ὑγιῆ καί τόν ἀσθενῆ, τόν δίκαιο καί τόν ἀμαρτωλό. Μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς. Αὐτή περισσότερο ἀπ' ὅλα μᾶς παρέχει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καί αὐτήν εὐκολώτερα ἀπ' ὅλα μπορεῖ καθένας νά τήν ἐπιτελέσῃ.

Μέτ'ήν προσευχή ἄξιωνόμαστε νά συζητᾶμε μέ τόν Πανάγαθο Θεό καί Σωτήρα μας. Πρέπει ὅμως νά προσευχώμαστε μόνο μέχρις οὗτο ὁ Θεός, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον μᾶς ἐπισκεφθῇ μέ τή χάρι Του στό μέτρο πού Αὐτός γνωρίζει. Καί ὅταν Αὐτός εὐδοκήσῃ νά μᾶς ἐπισκεφθῇ, τότε πρέπει νά σταματήσουμε τήν προσευχή. Γιατί νά τοῦ λέμε «ἐλθέ καί σκήνωσον ἐν ἡμῖν», ἀφοῦ ἤδη βρίσκεται μέσα στίς ψυχές μας;

Οἱ ἄλλες ἀρετές

— Μέχρι τώρα, μπάτουσκα, μιλήσατε μόνο γιά τήν προσευχή. Τί θά λέγατε γιά τίς ἄλλες ἀρετές πού γίνονται γιά τόν Χριστό καί τήν ἀπόκτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

— Τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μπορεῖτε νά τήν ἀποκτήσετε καί μέ ὅλες τίς ἄλλες ἀρετές, πού γίνονται χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ἐμπορευθῆτε ἀπό τίς ἀρετές ἐκεῖνες πού σᾶς δίνουν περισσότερο κέρδος. Συγκεντρῶστε κεφάλαιο ἀπό τά εὐλογημένα κέρδη τῆς θείας χάριτος καί νά τά καταθέσετε στό αἰώνιο ταμειυτήριον, πού θά σᾶς ἀποφέρει τόκο σέ κάθε πνευματικό ρούβλι ὅχι 4 ἢ 6%, ἀλλά 100%, καί ἀναρίθμητες φορές περισσότερο.

Ἄν π.χ. σᾶς δίνη περισσότερη χάρι ἢ προσευχή καί ἡ ἀγρυπνία, ἀγρυπνεῖτε καί προσεύχεσθε. Ἄν σᾶς δίνη περισσότερη ἢ νηστεία, νηστεύετε. Ἄν σᾶς δίνη ἡ ἐλεημοσύνη, δώστε ἐλεημοσύνη. Παρόμοια σκεφθῆτε καί γιά κάθε ἄλλη ἀρετή πού γίνεται γιά τόν Χριστό. Ἔτσι νά ἐμπορεύεσθε πνευματικά μέ τίς ἀρετές. Κι ἀφοῦ ἀποκτήσετε μ' αὐτόν τόν τρόπο τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νά τή μοιράσετε σέ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, παίρνοντας παράδειγμα ἀπό τό ἀναμμένο

κέρι. Αὐτό, ἄν καί εἶναι ἀναμμένο μέ γήινο φῶς, ἀνάβει καί ἄλλα κεριά, φωτίζει καί ἄλλα μέρη, χωρίς νά λιγοστεύῃ τό δικό του φῶς. Ἄν γίνεται ἔτσι μέ τό γήινον φῶς, τί νά ποῦμε τότε γιά τό φῶς τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ;

Προσέγγις μέ τίς αἰσθήσεις

— Μπάτουσκα, μιλάτε διαρκῶς γιά τήν ἀπόκτησι τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σάν τόν σκοπό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Πῶς ὅμως καί ποῦ μπορῶ νά τό δῶ; Τά καλά ἔργα φαίνονται. Θά μποροῦσα ἄραγε νά δῶ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα; Πῶς μπορῶ νά γνωρίζω, ἐάν τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι μαζί μου ἢ ὄχι;

— Στίς ἡμέρες μας, ἀποκρίθηκε ὁ σάρετς, ὑπάρχει γενική ψυχρότης πρός τήν ἁγία πίστι τοῦ Χριστοῦ καί ἀδιαφορία πρός ὅσα ἐνεργεῖ ἡ θεία Πρόνοια γιά νά μᾶς φέρῃ κοντά Του. Ἡ ψυχρότης καί ἡ ἀδιαφορία αὐτή μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι μᾶς ἀπεμάκρυναν σχεδόν ἐντελῶς ἀπό τήν ἀληθινή χριστιανική ζωή. Μᾶς φαίνονται τώρα κάπως παράξενα τά λόγια τῆς Γραφῆς, ὅπως π.χ. ἐκεῖνα πού εἶπε ὁ προφήτης Μωϋσῆς γιά τοὺς πρωτοπλάστους: «Ἦκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ...» (Γεν. γ' 8), ἢ τά λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Κωλυθέντες ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαλῆσαι τόν λόγον ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς» (Πράξ. ιστ' 7-10).

Συχνά ἀναφέρεται ἡ ἐμφάνισις τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους καί σέ ἄλλα μέρη τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού μερικοὶ ὑποστηρίζουν καί λένε:

«Τά χωρία αὐτά εἶναι ἀκατανόητα. Πῶς μποροῦν οἱ ἄνθρωποι μέ τά ἴδια τους τά μάτια νά δοῦν τόν Θεό;» Τίποτε ὅμως ἀκατανόητο δέν ὑπάρχει ἐδῶ. Ἡ δυσκολία προέρχεται ἀπό τό ὅτι ἀπομακρυνθήκαμε ἀπό τήν ἀπλότητα τῆς πρωταρχικῆς χριστιανικῆς γνώσεως, καί μέ τήν πρόφασιν τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως μπήκαμε σέ τέτοιο σκοτάδι ἀγνοίας, ὥστε μᾶς φαίνονται ἀκατανόητα ἐκεῖνα πού γιά τούς παλαιούς ἦσαν τόσο κατανοητά. Καί στίς καθημερινές ἀκόμη συζητήσεις τους ἡ ἔννοια τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Θεοῦ δέν ἦταν γι' αὐτούς κάτι παράξενο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δέν ἔβλεπαν τόν Θεό καί τή χάρι τοῦ Ἁγίου Του Πνεύματος στόν ὕπνο καί στούς ρεμβασμούς τους οὔτε σέ μία φανταστική καί ἀρρωστημένη ἔκστασι, ἀλλά φανερά καί ἀληθινά.

Σήμερα δυστυχῶς γίναμε πολύ ἀδιάφοροι γιά τή σωτηρία μας, μέ ἀποτέλεσμα νά δίνουμε λανθασμένη ἐρμηνεία σέ πολλά ἀγιογραφικά χωρία. Αὐτό συμβαίνει γιατί δέν ζητᾶμε τή χάρι τοῦ Θεοῦ, δέν τῆς ἐπιτρέπουμε ἐξ αἰτίας τοῦ ἐγωΐσμοῦ νά κατοικήσῃ στήν ψυχή μας. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού δέν ἔχουμε τόν πραγματικό φωτισμό. Ὁ Κύριος στέλνει τόν φωτισμό Του μόνο στίς καρδιές πού μέ ὅλη τους τή δύναμι καρτεροῦν καί διψοῦν τήν ἀλήθεια.

Ἡ θεία χάρις στά μυστήρια

Τή χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαμβάνουν ὅλοι οἱ χριστιανοί στό μυστήριο τοῦ ἁγίου χρίσματος, ὅταν σφραγίζονται στά κυριώτερα μέλη τοῦ σώματος.

Στό μυστήριο τοῦ ἁγίου χρίσματος ἀναφέρεται: «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου». Ἐμεῖς οἱ χοῖκοί, φιλόθεε, βάζουμε

τή σφραγίδα μας σέ σκεύη πού κρύβουν κάτι πολύτιμο. Τί πολυτιμότερο ὅμως ὑπάρχει ἀπό τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού μᾶς δίνονται ἄνωθεν κατά τό μυστήριο τοῦ ἁγίου βαπτίσματος;

Ἄν δέν ἁμαρτάνουμε ποτέ μετά τή βάπτισί μας, θά παραμένουμε αἰωνίως ἅγιοι, ἄσπιλοι, ἀπηλλαγμένοι ἀπό κάθε σωματικό καί ψυχικό μολυσμό καί εὐάρεστοι στόν Θεό. Δυστυχῶς ὅμως αὐξανόμενοι στήν ἡλικία δέν αὐξανόμεθα καί στή σοφία ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀντιθέτως σιγά-σιγά διαφθειρόμεθα, χάνουμε τή θεία χάρι καί ἁμαρτάνουμε μέ ποικίλες καί βαρεῖες ἁμαρτίες.

Ἄν παρακινήθῃ κάποιος ἀπό τή σοφία τοῦ Θεοῦ καί ἀποφασίσῃ νά ἀφιερῶσθαι τή ζωή του σ' Αὐτόν, πρέπει νά μετανοήσῃ εἰλικρινά γιά ὅλες τίς ἁμαρτίες του καί νά ἐπιδοθῇ στίς ἀντίθετες ἀρετές. Μέ τήν ἐξάσκησιν τῶν ἀρετῶν αὐτῶν θά ἀποκτήσῃ τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖο ἐνεργεῖ μέσα μας καί θεμελιώνει τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού δίδεται κατά τό ἅγιο βάπτισμα εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, λάμπει στήν καρδιά μας σάν ἀνέσπερο φῶς τοῦ Χριστοῦ. Λάμπει παρ' ὅλες τίς ἁμαρτωλές μας πτώσεις, παρ' ὅλο τό σκοτάδι πού περιβάλλει τήν ψυχή μας. Τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἐξαλείφει ἐντελῶς καί τά ἵχνη ἀκόμη τῶν ἁμαρτιῶν καί ἐνδύει τόν πρόην ἔνοχο πάλι μέ τήν ἄφθαρτη στολή, τήν ὑφασμένη μέ τή χάρι Του, γιά τήν ἀπόκτηση τῆς ὁποίας—σάν σκοπό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς—σοῦ μιλῶ τόση ὥρα.

Ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου

Σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις

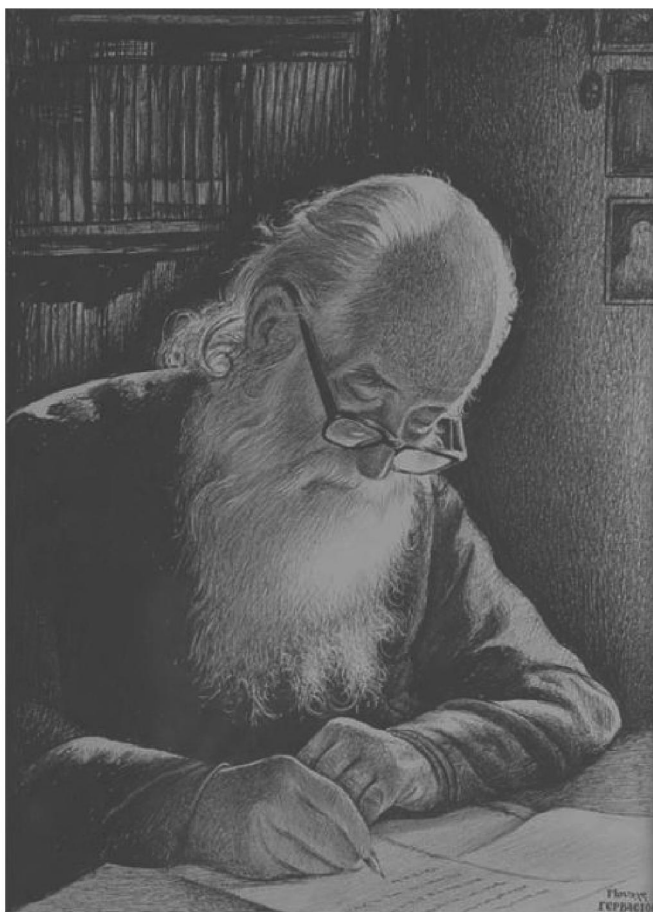
Ἀγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς

Ηφιλανθρωπία τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ δέν ἔχει ὅρια καὶ τέλος. Διότι, διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τὴν αἰωνίαν ζωὴν, τὴν ἐν Αὐτῷ καὶ νὰ τὴν ζήσωμεν, δέν μᾶς ζητεῖται οὔτε μόρφωσις, οὔτε δόξα, οὔτε πλοῦτος, οὔτε τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡμπορεῖ κάποιος ἀπὸ ἡμᾶς νὰ μὴ ἔχη, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἐκεῖνο μόνον, τὸ ὁποῖον δύναται καθένας μας νὰ ἔχη: ἡ πίστις εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Διὰ τοῦτο Αὐτός - ὁ Μόνος Φιλάνθρωπος-ἀνήγγειλε εἰς τὸ ἄνθρωπινον γένος τὸ θαυμαστόν εὐαγγέλιον: «Οὕτω ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπολήται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον... Ὁ πιστεύων εἰς τὸν Υἱόν ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάνν. 3, 16, 36). Ἀπὸ ὀλόκληρον τὸ ἄνθρωπινον γένος, μόνος ὁ Χριστός, ὡς μόνος ἀληθινός Θεός, πού δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κανεὶς ἐκ τῶν ἀγγέλων ἢ τῶν ἀνθρώπων δέν δύναται νὰ δώσῃ, Αὐτός μόνος εἶχε τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ κῆρος νὰ δηλώσῃ: «Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάνν. 6, 47) καὶ «μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ἰωάνν. 5, 24) ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν.

Ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστόν «ἐνώνει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν αἰώνιον Κύριον, ὁ Ὅποιος κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεως τοῦ ἀνθρώπου πληροῖ τὴν ψυχὴν του μέ τὴν αἰωνίαν ζωὴν καὶ τότε αἰσθάνεται καὶ κατανοεῖ τὸν ἑαυτόν του ὡς αἰώνιον. Αὐτὸ γίνεται τόσον περισσότερο, ὅσον ὁ ἄνθρωπος ζῇ κατ' αὐτὴν τὴν πίστιν, ἢ ὁποῖα ἀγιάζει

βαθμηδὸν τὴν ψυχὴν του, τὴν καρδίαν του, τὴν συνείδησίν του, ὅλον τὸ εἶναι του μέ τὰς θείας ἐνεργείας τῆς χάριτος. Ἀνάλογα πρὸς τὴν πίστιν τοῦ ἀνθρώπου αὐξάνει καὶ ὁ ἀγιασμός τῆς φύσεώς του καθὼς γίνεται ἀγιώτερος ὁ ἄνθρωπος, ἀποκτᾷ ὁλονέν καὶ περισσότερον δυνατήν, περισσότερον ζωντανὴν αἴσθησιν τῆς προσωπικῆς του ἀθανασίας· ἀποκτᾷ ἐπίγνωσιν τῆς ἰδικῆς του καὶ τῆς τῶν πάντων αἰωνιότητος. Πράγματι, ἡ ἀληθινὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζει μέ τὴν πίστιν του εἰς τὸν Χριστόν, ἢ ὁποῖα πίστις παραδίδει εἰς τὸν Κύριον ὅλην τὴν ψυχὴν, ὅλην τὴν καρδίαν, ὅλον τὸν νοῦν, ὅλην τὴν δύναμίν του, - Αὐτός δέ ἀγιάζει, μεταμορφώνει καὶ θεώνει ὅλα αὐτὰ βαθμιαίως. Δι' αὐτοῦ τοῦ ἀγιασμοῦ, τῆς μεταμορφώσεως καὶ θεώσεως, διαχέει ὁ Κύριος εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰς θείας ἐνεργείας τῆς χάριτος, αἱ ὁποῖαι τοῦ δίδουν τὴν παντοδύναμον αἴσθησιν καὶ ἐπίγνωσιν τῆς προσωπικῆς του ἀθανασίας καὶ αἰωνιότητος. Πραγματικῶς: Ἡ ζωὴ μας εἶναι τόσον ζωὴ, ὅσον εἶναι ζωὴ ἐν Χριστῷ. Πόσον δέ εἶναι ἐν τῷ Χριστῷ; Αὐτὸ φανερώνεται ἀπὸ τὴν ἀγιότητά της· ὅσον περισσότερον ἀγία ἡ ζωὴ, τόσον περισσότερον ἀθάνατος καὶ αἰωνία.

Τὸ ἀντίθετον πρὸς αὐτὸ συμβαίνει μέ τὸν θάνατον. Τί εἶναι ὁ θάνατος; Θάνατος εἶναι ἡ «ἀποτελεσθεῖσα» ἁμαρτία (Ἰακ. 1, 15)· ἡ «ἀποτελεσθεῖσα» ἁμαρτία εἶναι ὁ χωρισμός ἀπὸ τὸν Θεόν, εἰς τὸν Ὅποιον καὶ μόνον εὐρίσκεται ἡ ζωὴ καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς. Εὐαγγελικὴ, θεία ἀλήθεια εἶναι: Ἡ ἀγιότης εἶναι ἡ ζωὴ, ἡ ἁμαρτωλότης

θάνατος· ἡ εὐσέβεια εἶναι ζωή, ἡ ἀσέβεια θάνατος· ἡ πίστις εἶναι ζωή, ἡ ἀπιστία θάνατος· ὁ Θεός εἶναι ζωή, ὁ διάβολος εἶναι θάνατος. Ὁ θάνατος εἶναι χωρισμός ἀπό τόν Θεόν, ἡ δέ ζωή ἐπιστροφή πρὸς τόν Θεόν καί ζωή ἐν τῷ Θεῷ. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι ἡ πίστις: ἡ ἀναζωοποίησις τῆς ψυχῆς ἀπό τήν νέκρυν, ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις τῆς ψυχῆς: «νεκρός ἦν, καί ἀνέζησε» (Λουκ. 15, 24). Αὐτήν τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς, τήν ἔζησεν ὁ ἄνθρωπος διὰ πρώτην φοράν μέ τόν Θεάνθρωπον Χριστόν· καί τήν ζῇ διαρκῶς εἰς τήν ἁγίαν Ἐκκλησίαν Του, διότι ὁ Θεάνθρωπος ὅλος εὐρίσκεται εἰς αὐτήν, μεταδίδων ἑαυτόν εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς διὰ τῶν ἁγίων μυστηρίων καί τῶν ἁγίων ἁρετῶν. Ὅπου εἶναι Αὐτός, ἐκεῖ πλέον δέν ὑπάρχει θάνατος, ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, ἐκεῖ ζῇ ἤδη τήν αἰωνίαν ζωήν.

Ἡ ἀληθινὴ ζωή ἐπὶ τῆς γῆς ἀρχίζει ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, διότι εἶναι ζωή πού δέν τελειώνει μέ τόν θάνατον. Ἄνευ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνθρωπίνη ζωή δέν εἶναι ἄλλο παρὰ ἓνα ἀργόν ψυχομάχημα, πού καταλήγει ἀναπόφευκτα εἰς τόν θάνατον. Ἀλλὰ ἀληθινὴ ζωή εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία δέν τελειώνει μέ τόν θάνατον. Καί μία τοιαύτη ζωή ἔγινε δυνατότης ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, μόνον διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ἡ ζωή εἶναι ἀληθινὴ ζωή μόνον ἐν τῷ Θεῷ. Διότι αὕτη εἶναι ἁγία ζωή καί ὥς ἐκ τούτου ἀθάνατος ζωή. Ὅπως μέσα εἰς τὴν ἁμαρτίαν εὐρίσκεται ὁ θάνατος, οὕτω καί εἰς τὴν ἁγιότητα ἡ ἀθανασία. Μόνον διὰ τῆς πίστεως εἰς τόν Ἀναστάντα Χριστόν ὁ ἄνθρωπος ζῇ τό περισσότερο ἀποφασιστικόν θαῦμα τῆς ὑπάρξεώς του: τὴν μετάβασιν ἀπὸ τόν θάνατον εἰς τὴν ἀθανασίαν, ἀπὸ τό πεπερασμένον εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἀπὸ τόν ἄδην εἰς τόν παράδεισον. Μόνον τότε εὐρίσκει ὁ ἄνθρωπος τόν ἑαυτόν του, τόν ἀληθινόν, τόν αἰώνιον ἑαυτόν του: «ἀπολωλώς ἦν, καί εὐρέθη», διότι - «νεκρός ἦν, καί ἀνέζησε» (Λουκ. 15, 24).

Τί εἶναι οἱ χριστιανοί; Οἱ χριστιανοί εἶναι χριστοφόροι, καί ἐπομένως φορεῖς καί κάτοχοι τῆς αἰωνίου ζωῆς· τοῦτο δέ κατὰ τό μέτρον τῆς πίστεώς των καί κατὰ τό μέτρον τῆς ἁγιότητός των, ἡ ὁποία εἶναι καρπὸς τῆς πίστεως. Οἱ ἅγιοι εἶναι οἱ περισσότερο τέλειοι χριστιανοί, διότι ἔχουν ἁγιασθῇ εἰς τόν μέγιστον, κατὰ τό δυνατόν, βαθμόν διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς πίστεως εἰς τόν Ἀναστάντα καί αἰωνίως ζῶντα Κύριον Ἰησοῦν. Πράγματι, αὐτοὶ εἶναι οἱ μοναδικοὶ καί ἀληθινοὶ ἀθάνατοι μέσα εἰς τό ἀνθρώπινον γένος, διότι μέ ὅλον τό εἶναι των ζοῦν ἐν τῷ Ἀναστάντι καί

διά τόν Ἀναστάντα Χριστόν, καί οὐδεὶς θάνατος ἔχει ἐξουσίαν ἐπάνω των. Ἡ ζωὴ των ὁλόκληρος εἶναι ἐκ τοῦ Χριστοῦ, καί δι' αὐτό ὅλη εἶναι χριστο-ζωή· ἡ σκέψις των εἶναι χριστο-σκέψις· ἡ αἴσθησίς των χριστο-αἴσθησις. Ὅτι εἶναι ἰδικόν των εἶναι πρῶτα τοῦ Χριστοῦ καί κατόπιν ἰδικόν των. Ἄν εἶναι ἡ ψυχὴ, αὕτη εἶναι πρῶτα τοῦ Χριστοῦ καί μετὰ ἰδική των. Εἰς αὐτούς δέν εἶναι αὐτοί, ἀλλὰ τὰ πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός Κύριος.

Δι' αὐτό οἱ «Βίοι τῶν Ἁγίων δέν εἶναι ἄλλο, παρὰ ἡ ζωὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἡ ἐπαναλαμβανομένη εἰς κάθε ἅγιον, ὀλίγον ἢ πολύ, κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τόν τρόπον. Ἡ ἀκριβέστερον, εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ παρατεινομένη διά τῶν ἁγίων· ἡ ζωὴ τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ Λόγου, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ὁ Ὅποῖος δι' αὐτό καί ἔγινεν ἄνθρωπος, διά νά μᾶς δώσῃ καί μεταδώσῃ («παραδώσῃ») ὡς ἄνθρωπος τήν θείαν ζωὴν Του· διά νά ἁγιασῇ καί ἀπαθανάτισῃ καί αἰωνοποιήσῃ μέ τήν ζωὴν Του ὡς Θεός, τήν ἰδικήν μας ἀνθρωπίνην ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς. «Ὁ τε γάρ ἁγιάζων καί οἱ ἁγιαζόμενοι ἐξ ἑνός πάντες» (Ἐβρ. 2, 11). Ὅλα αὐτά τὰ κατέστησε δυνατά καί πραγματοποιήσιμα διά τόν ἀνθρώπινον κόσμον ὁ Θεάνθρωπος Χριστός, ἀπό τότε πού ἔγινεν ἄνθρωπος καί «κεκοινώνηκε σαρκός καί αἵματος», δηλαδή ἔγινε κοινωνός τῆς ἀνθρωπίνης μας φύσεως καί τοιουτοτρόπως ἀδελφός τῶν ἀνθρώπων, ἀδελφός κατὰ σάρκα καί αἷμα (πρβλ. Ἐβρ. 2, 14, 17). Γενόμενος ἄνθρωπος ἀλλά παραμένων Θεός, ὁ Θεάνθρωπος ἔζη τήν ἁγίαν, ἀναμάρτητον, θεανθρωπίνην ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς καί διά τῆς ζωῆς Του, τοῦ θανάτου Του καί τῆς ἀναστάσεώς Του, κατήγγησε τόν διάβολον καί τό κράτος τοῦ θανάτου. Τοιουτοτρόπως ἔδωσε καί δίδει συνεχῶς εἰς ὅλους ὅσοι πιστεύουν

εἰς Αὐτόν τὰς ἐνεργείας τῆς χάριτος, διά νά καταργοῦν καί αὐτοί τόν διάβολον καί κάθε θάνατον καί κάθε πειρασμόν (πρβλ. Ἐβρ. 2, 14, 15, 18).

Αὕτη ἡ θεανδρική ζωὴ ὑπάρχει ὅλη εἰς τό θεανθρώπινον σῶμα τοῦ Χριστοῦ - τήν Ἐκκλησίαν - καί βιοῦται συνεχῶς ἀπό αὐτήν, καί ἀπό τό ἐπίγειον -ἐπουράνιον πλήρωμά της καί ἀπό τὰ ἐπὶ μέρους μέλη της, κατὰ τό μέτρον τῆς πίστεώς των. Ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων εἶναι εἰς τήν πραγματικότητα αὕτη ἡ ζωὴ τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ, ἡ ὁποία διοχετεύεται εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας Αὐτόν καί βιοῦται ἀπό αὐτούς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του. Διότι, ἀκόμη καί τό κάθε τι αὐτῆς τῆς ζωῆς ἔρχεται πάντοτε ἐκ τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ Αὐτός εἶναι ἡ ζωὴ (Ἰωάνν. 14, 6. 1, 4), ζωὴ ἄπειρος καί ἀτελεύτητος καί αἰωνία, πού μέ τήν θείαν δύναμίν της ἀνιστᾷ ἀπό κάθε θάνατον καί νικᾷ ὅλους τοὺς θανάτους. Ὅπως ἀκριβῶς λέγει τό παναληθές Εὐαγγέλιον τοῦ Παναληθοῦς Κυρίου: «Εγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή» (Ἰωάνν. 11, 35). Ὁ θαυμαστός Κύριος, ὁ Ὅποῖος εἶναι ὅλος «ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή», κατοικεῖ μέ ὅλον τό εἶναι Του, ὡς θεανθρωπίνη πραγματικότης, εἰς τήν Ἐκκλησίαν Του. Δι' αὐτό καί δέν ὑπάρχει τέλος εἰς τήν διάρκειαν τῆς πραγματικότητος αὐτῆς. Ἡ ζωὴ Του συνεχίζεται εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας· κάθε χριστιανός εἶναι σύσσωμος τοῦ Χριστοῦ (Ἐφ. 3, 6), καί δι' αὐτό εἶναι χριστιανός διότι ζῇ τήν θεανθρωπίνην ζωὴν αὐτοῦ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὀργανικόν κύτταρόν του.

Τί εἶναι ὁ χριστιανός; Ὁ χριστιανός εἶναι ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ζῇ διά τοῦ Χριστοῦ καί ἐν τῷ Χριστῷ. Διὰ τοῦτο ἡ θεία ἐντολή τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ λέγει: «Περιπατεῖτε ἀξίως τοῦ Κυρίου»

(Κολ. 1, 10), ζητε, δηλαδή, ἀξίως τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος ἐσαρκώθη καί παρέμεινε ὡς Θεάνθρωπος ὅλος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἡ ὁποία δι' Αὐτοῦ ζῇ καί ὑπάρχει αἰωνίως. Τότε ζῇ κανεῖς «ἀξίως τοῦ Θεοῦ», ὅταν ζῇ κατὰ τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο εἶναι αὐτονόητον νά ὑπάρχει καί ἡ ἐπομένη εὐαγγελική ἐντολή: «Ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε» (Φιλ. 1, 27).

Ἡ ζωή κατὰ τό Εὐαγγέλιον, ἡ ἁγία ζωή, ἡ θεία ζωή – αὕτη εἶναι ἡ φυσική καί κανονική ζωή διὰ τούς χριστιανούς. Διότι οἱ χριστιανοί κατὰ τὴν κλῆσιν των εἶναι ἅγιοι. Αὕτη ἡ καλή ἀγγελία καί ἐντολή ἀκούεται μέσα ἀπό ὁλόκληρον τό Εὐαγγέλιον τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τό νά ἁγιασθῶμεν ὁλοτελεῖς, καί κατὰ τὴν ψυχὴν καί κατὰ τό σῶμα, αὕτη εἶναι ἡ κλῆσις μας (πρβλ. 1 Θεσ. 5, 22-23). Καί τοῦτο δέν ἀποτελεῖ θαῦμα, ἀλλά κανόνα, τόν κανόνα τῆς πίστεως, τὴν φύσιν καί τὴν λογικὴν τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως. Εἶναι πρόδηλος καί σαφής ἡ ἐντολή τοῦ θείου Εὐαγγελίου: «Κατὰ τόν καλέσαντα ὑμᾶς Ἅγιον καί αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε» (1 Πέτρ. 1, 15). Τοῦτο δέ σημαίνει: Κατὰ τόν Χριστόν = τόν Ἅγιον, ὁ Ὅποιος σαρκωθείς καί ἐνανθρωπήσας ἔδειξεν ἐν Ἐαυτῷ τὴν ἀπολύτως ἁγίαν ζωὴν, καί ὡς τοιοῦτος δίδει ἐντολήν εἰς τούς ἀνθρώπους: «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (1 Πέτρ. 1, 16). Αὐτός ἔχει τό δικαίωμα νά ἐντέλλεται αὐτά, διότι γενόμενος ἄνθρωπος, δίδει δι' Ἐαυτοῦ ὡς Ἁγίου, πάσας τὰς θείας δυνάμεις («ἐνεργείας») εἰς τούς ἀνθρώπους τὰς ἀναγκαίας «πρός ζωὴν καί εὐσέβειαν» εἰς αὐτόν τόν κόσμον (πρβλ. 2 Πέτρ. 2, 3). Καί οἱ χριστιανοί, ἐνούμενοι πνευματικῶς καί κατὰ χάριν διὰ τῆς πίστεως μέ τόν Ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν, λαμβάνουν ἀπό Αὐτόν

αὐτάς τὰς θείας δυνάμεις διὰ νά ζήσουν τὴν ζωὴν τὴν ἁγίαν.

Ζῶντες ἐν Χριστῷ οἱ ἅγιοι κάνουν τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, διότι δι' Αὐτοῦ γίνονται ὄχι μόνον δυνατοὶ ἀλλὰ καί παντοδύναμοι: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλ. 4, 13). Κατ' αὐτόν τόν τρόπον γίνεται πραγματικότης ὁ λόγος τῆς Αὐτοαληθείας, τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν θά κάνουν ἔργα τὰ ἰδικά Του καί ἀκόμη μεγαλύτερα: «Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ καὶ κεῖνος ποιήσει, καί μείζονα τούτων ποιήσει» (Ἰωάνν. 14, 12). Καί ὄντως ἡ σκιά τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου θεραπεύει τούς ἀρρώστους· ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Ἀθηναῖος μέ τόν λόγον του μετακινεῖ τό ὄρος καί πάλιν τό σταματᾷ... Ὅταν ὁ Θεός ἔγινεν ἄνθρωπος, τότε ἡ Θεία Ζωὴ ἔγινε καί τοῦ ἀνθρώπου ζωὴ· ἡ Θεία Δύναμις ἔγινε καί δύναμις τοῦ ἀνθρώπου· ἡ Θεία Ἀλήθεια καί τοῦ ἀνθρώπου ἀλήθεια καί ἡ Θεία Δικαιοσύνη καί τοῦ ἀνθρώπου δικαιοσύνη· ὅλα τὰ τοῦ Θεοῦ, ἔγιναν καί τοῦ ἀνθρώπου.

Ζήτησε νά εὔρης τόν ἑαυτόν σου μέσα εἰς τούς «Βίους τῶν Ἀγίων»· θά τόν εὔρης ὅπωςδήποτε μέσα εἰς αὐτούς. Ἀκόμη θά εὔρης ἐκεῖ καί τὰ φάρμακα, μέ τὰ ὁποῖα ἡμπορεῖς νά τόν θεραπεύσης ἀπό ὅλας τὰς πνευματικὰς ἀρρωστίας καί νά τόν κάνης ὑγιὴ διὰ παντός. Ὑγιὴ καί εἰς τούς δύο κόσμους, εἰς τρόπον ὥστε νά μὴ ἡμπορέσῃ νά σέ βλάψῃ κανένας θάνατος. Θά εὔρης ἀκόμη μέσα εἰς τούς «Βίους τῶν Ἀγίων», ὅλα ὅσα χρειάζονται διὰ νά ζήσης καί εἰς τούς δύο κόσμους· ὅσα χρειάζονται εἰς ἐσέ, ὦ ἄνθρωπε, πού εἶσαι μία ἀθάνατος ὑπαρξις· μία αἰώνια ὑπαρξις, μία θεανθρωπίνη ὑπαρξις, ἄνθρωπε! ἄνθρωπε!

Τὸ γονάτισμα

Ἀρχιμ. Νίκωνος Κουτσίδη

Ὁ βιοχημικός Ἀαρών Τσιχανόβερ τιμήθηκε μέ τό βραβεῖο Νομπέλ Χημείας 2004 γιά τήν μεγάλη του ἐπιτυχία στόν πόλεμο κατά τοῦ καρκίνου (ἀνακάλυψε τό ἔνζυμο-καταστροφέα τῶν πρωτεϊνῶν πού προκαλοῦν τόν καρκίνο). Πρίν ἀπό ἐνάμισυ χρόνο ὁ ἐπιφανής ἐπιστήμονας ἔδωσε μία ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη (BHMAGAZINO, σελ. 56, ἐφημ. ΒΗΜΑ 18/11/2005). Ἐκεῖ ἀνάμεσα στά ἄλλα, λέει καί τά ἑξῆς:

«Ἄν μέ ρωτήσετε τί εἶμαι καί σᾶς πῶ «ἐπιστήμονας», καί μετά μου ζητήσετε νά σᾶς ἐξηγήσω τί ἐννοῶ, θά σᾶς πῶ ὅτι εἶμαι ἓνας θεατής. Δέν κάνω κάτι. Ἀκολουθῶ ἀπλά τόν Θεό, τά βήματα τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι πού κάνει τά πάντα. Ὅλες οἱ ἀνακαλύψεις εἶναι δικές του. Ἐγώ δέν ἀνακάλυψα τίποτε. Ἐκεῖνος μέ ὁδηγεῖ στό νά κάνω ἐπιστημονικές ἀνακαλύψεις. Καί τότε ἀναρωτιέμαι, στήν περίπτωση πού κάτι πάει στραβά, πῶς θά μπορέσω νά τό διορθώσω. Αὐτό ἀποτελεῖ τό μέγιστο τῆς δικῆς μου παρέμβασης. Πῶς νά σᾶς τό πῶ; Ἐγώ εἶμαι ἓνα εἶδος ἐρευνητή ἓνας ἄνθρωπος πού ἀποκαλύπτει πράγματα. Ἡ δουλειά μου εἶναι νά ἀποκαλύπτω τά μυστικά τῆς φύσης. Καί ὅταν ἀποκαλύπτεις τά μυστικά τῆς φύσης, γίνεσαι πολύ ταπεινός. Γιατί ἡ πολυπλοκότητα τῆς δημιουργίας εἶναι τόσο μεγάλη, πού ὁ ἄνθρωπος ἀναγκάζεται νά τοποθετήσῃ τόν ἑαυτό του στίς σωστές διαστάσεις· καί τότε δέν θέλει οὔτε ἐξουσία, οὔτε τίποτε.»

Εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ ἡ ταπείνωση τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐπιστήμονα. Μήπως ὁμως εἶναι καί ἓνας δριμύς ἔλεγχος γιά τήν

δική μας ἑλλιπή ταπείνωση; Ταπείνωση ὅχι πιά ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, ἀλλά ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ἔργου Του γιά τήν σωτηρία μας.

Στόν ἐσπερινό τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς γονατίζουμε τήν ὥρα πού διαβάζονται ἐκεῖνες οἱ ὠραιότατες εὐχές τῆς ἑορτῆς. Ἡ σωματική αὐτή κίνηση εἶναι συμβολική: δείχνει τήν ταπείνωσή μας. Γιά νά εἶναι ὁμως σωστή καί πλήρης πρέπει νά συνοδεύεται καί ἀπό τήν ταπείνωση τῆς ψυχῆς. Ἀφοῦ, σῶμα καί ψυχή συνιστοῦν τόν ἓνα ἄνθρωπο. Γι' αὐτό, λέμε σέ ἓνα τροπάριο τῶν ἀποστίχων (Κυριακή Πεντηκοστῆς, ἐσπέρας): «Ἐμεῖς, ἄν καί προερχόμαστε ἀπό τούς ἀπίστους, εἰδωολάτρες καί ὀρθολογιστές, ἀξιωθήκαμε τοῦ θείου φωτός· γιατί στηριχθήκαμε στά λόγια καί τά διδάγματα τῶν ἀποστόλων, πού μιλοῦν γιά τήν δόξα τοῦ Θεοῦ, τοῦ εὐεργέτου τῶν ὅλων. Μαζί μ' αὐτούς, λοιπόν, ὑποκλίνοντας καρδιές καί γόνατα, μέ πίστη ἅς προσκυνήσωμε τό Ἅγιο Πνεῦμα, τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν μας.»

Τό νά γονατίσουμε σωματικά εἶναι μᾶλλον κάτι εὐκόλο. Τό δύσκολο εἶναι τό γονάτισμα τῆς ψυχῆς μας, δηλ. ἡ ταπείνωση. Γιατί ἄραγε; Γιατί, ταπείνωση σημαίνει: ἐμπιστεύομαι τόν Χριστό σέ ὅλα. Καί κάνω ὑπακοή σ' Αὐτόν, σέ ὅλα. Εἴτε μοῦ ἀρέσουν, εἴτε ὄχι. Γιατί ξέρω ὅτι οἱ ὁδηγίες τοῦ Χριστοῦ μέ ὁδηγοῦν κοντά Του. Στήν πράξη, αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ὑπακοή στίς πνευματικές συμβουλές καί ὁδηγίες τοῦ ἱερέα-πνευματικοῦ πατέρα πού μᾶς ὁδηγεῖ μέ ἀσφάλεια στόν Χριστό.

Εἰς τὴν Πεντηκοστήν

Ἐπισκόπου Διοκλείας Καλλίστου Γουέαρ

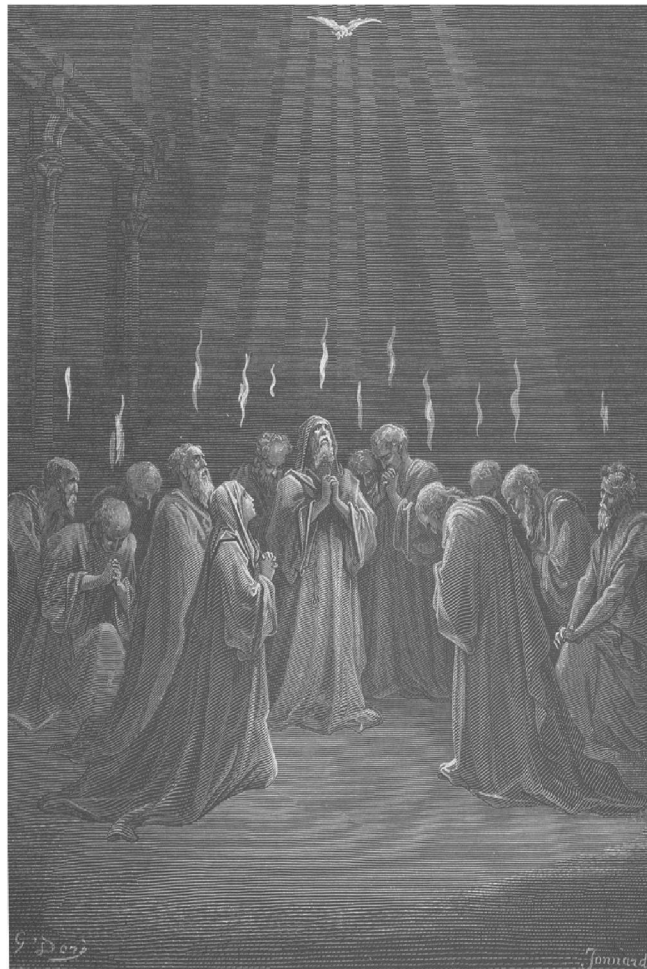
Ὁ Ὁρθόδοξος ἔχει πλήρη συνείδηση πὺς ἀνήκει σὲ μία κοινότητα. «Γνωρίζουμε πὺς ὅποιος ἀπὸ μᾶς πέσει», ἔγραφε ὁ Χομιάκωφ, «πέφτει μόνος του, κανεὶς ὅμως δὲν σώζεται ἀπὸ μόνος του. Σώζεται ὡς μέλος τῆς Ἐκκλησίας, μαζί μὲ ὅλα τὰ ἄλλα μέλη της».

Εἶναι ὅμως σίγουρο πὺς ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία εἶναι πνευματική καὶ μυστική ὑπὸ τὴν ἔννοια πὺς ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία ποτὲ δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐπίγεια πλευρὰ τῆς Ἐκκλησίας μεμονωμένα, ἀλλὰ θεωρεῖ πάντοτε τὴν Ἐκκλησία «ἐν Χριστῷ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι». Ὁλόκληρη ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία ἔχει ὡς ἀφετηρία τὴν ἰδιαίτερη σχέση ποὺ ὑφίσταται μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Θεοῦ. Τρεῖς φάσεις μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ν' ἀποδώσουν αὐτὴ τὴ σχέση: ἡ Ἐκκλησία εἶναι: α) εἰκόνα τῆς ἁγίας Τριάδας, β) Σῶμα Χριστοῦ καὶ γ) μιὰ συνεχὴς Πεντηκοστή. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία εἶναι Τριαδική, Χριστολογική καὶ «Πνευματολογική».

α) Εἰκόνα τῆς ἁγίας Τριάδας.

Ὅπως ἀκριβῶς κάθε πρόσωπο ἔχει δημιουργηθεῖ κατ' εἰκόνα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία ὡς ὅλον εἶναι εἰκόνα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, ἀναπαράγοντας πάνω στὴ γῆ τὸ μυστήριο τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ποικιλίας. Στὴν ἁγία Τριάδα τὰ τρία πρόσωπα εἶναι ἓνας Θεός, χωρὶς ὅμως νὰ παύουν νὰ εἶναι τέλεια πρόσωπα.

Στὴν Ἐκκλησία ἓνα πλῆθος διαφορετικῶν ἀνθρώπων ἐνώνεται σ'

ἓνα σῶμα, στὸ ὁποῖο ὅμως ὁ καθένας καὶ ἡ καθεμιὰ διατηρεῖ ἀτόφια τὴν προσωπικότητά του. Τὸ κάθε πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδας κατοικεῖ στὸ ἄλλο καὶ αὐτὸ ἐξεικονίζεται στὴν ἀλληλοπεριχώρηση τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει διάσταση μεταξὺ ἐλευθερίας καὶ αὐθεντίας. Στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει ἐνότητα καὶ ὅχι ὁλοκληρωτισμός. Ὅταν οἱ Ὁρθόδοξοι ἀποδίδουν στὴν Ἐκκλησία τὸν ὄρο «Καθολική», ἔχουν κατὰ νοῦ (μεταξὺ ἄλλων) καὶ αὐτὸ τὸ ζωντανὸ θαῦμα τῆς

ἐνότητος τῶν πολλῶν προσώπων σὲ ἓνα. Αὐτὴ ἡ σύλληψις τῆς Ἐκκλησίας ὡς εἰκόνας τῆς ἁγίας Τριάδας, μᾶς βοηθᾷ ἐπίσης νὰ κατανοήσουμε γιὰ τὸ οἱ Ὁρθόδοξοι δίνουν τεράστια σημασία στὶς Συνόδους. Ἡ Σύνοδος ἀποτελεῖ ἔκφραση τοῦ Τριαδικοῦ χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας. Μποροῦμε νὰ δοῦμε τὸ μυστήριό της ἐνότητος ἐν τῇ ποικιλίᾳ, σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα τῆς ἁγίας Τριάδας, νὰ ἐφαρμόζεται στὴν πράξη, ὅταν οἱ πολλοὶ ἐπίσκοποι, οἱ συναγμένοι στὴν σύνοδο, φτάνουν ἐλεύθερα σὲ κοινὴ ἀπόφαση ὑπὸ τὸν φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

β) Σῶμα Χριστοῦ.

«Οὕτως οἱ πολλοὶ ἐν σῶμα ἐσμὲν ἐν Χριστῷ» (Ρωμ. 12,5). Ὅστενότερος δυνατὸς δεσμὸς ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας: κατὰ τὴν περίφημη φράση τοῦ Ἰγνατίου, «ὅπου ὁ Χριστός, ἐκεῖ καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἐπέκταση τῆς Σάρκωσης, τὸ πεδίο ὅπου συνεχίζεται ἡ Σάρκωση. Ἡ Ἐκκλησία, σύμφωνα μὲ τὸν Ἑλληνα θεολόγο Χρῆστο Ἀνδρουτσο, εἶναι τὸ «κέντρο καὶ τὸ ὄργανο τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ... δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία συνέχιση καὶ μία ἐπέκταση τοῦ προφητικοῦ, τοῦ ἱερατικοῦ καὶ βασιλικοῦ Τοῦ ἀξιώματος... Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Ἰδρυτής της εἶναι ἀδιάρρηκτα ἐνωμένοι... Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστὸς «μεθ' ἡμῶν».

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐγκατέλειψε τὴν Ἐκκλησία ὅταν ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς: «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος», ὑποσχέθηκε (Ματθ. 28, 20), ἐπειδὴ «οὐ γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18, 20).

Ἡ ἐνότης μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Τοῦ πραγματώνεται, πάνω ἀπ' ὅλα, μέσῳ τῶν μυστηρίων. Στὸ Βάπτισμα ὁ νέος χριστιανὸς θάπτεται καὶ ἀνίσταται μὲ τὸν Χριστό. Στὴν Εὐχαριστία τὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ λαμβάνουν τὸ Σῶμα Τοῦ μέσῳ τῶν μυστηρίων. Ἡ Εὐχαριστία, ἐνώνοντας τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν Χριστό, τὰ ἐνώνει ταυτόχρονα μεταξὺ τους: «ὅτι εἷς ἄρτος, ἐν σῶμα οἱ πολλοὶ ἐσμὲν· οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄρτου μετέχομεν» (Α' Κορ. 10, 17). Ἡ Εὐχαριστία δημιουργεῖ τὴν ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία (ὅπως τὴν εἶδε ὁ ἅγ. Ἰγνάτιος) εἶναι μία Εὐχαριστιακὴ κοινωνία, ἓνας μυστηριακὸς ὀργανισμὸς ποὺ σαρκώνεται ὅπου τελεῖται ἡ Εὐχαριστία. Δὲν εἶναι συμπτωματικὸ ὅτι ὁ ὅρος «Σῶμα Χριστοῦ» σημαίνει τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ μυστήριό. Καὶ πὼς ἡ φράση *sommunio sanctrorum* στὸ Ἀποστολικὸ Σύμβολο σημαίνει οὐσιαστικὰ «κοινωνία τῶν ἁγίων» καὶ «κοινωνία τῶν μυστηρίων». Πρέπει νὰ θεωροῦμε πρωταρχικὰ τὴν Ἐκκλησία ὡς μυστήριό. Ἡ ἐξωτερικὴ της ὀργάνωση, ὅσο σημαντικὴ κι ἂν εἶναι, ἔρχεται μετὰ τὴ μυστηριακὴ της ζωὴ.

γ) Μία συνεχὴς Πεντηκοστή.

Εἶναι εὐκόλο νὰ ὑπερτονίσουμε τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος Χριστοῦ καὶ νὰ ξεχαστεῖ ὁ ρόλος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἀλλὰ ὅπως εἶπαμε, στὸ ἔργο τους μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀλληλοσυμπληρώνονται, καὶ αὐτὸ ἰσχύει τόσο στὴν Ἐκκλησιολογία ὅσο καὶ σὲ ἄλλους τομεῖς τῆς θεολογίας. Ἐνῶ ὁ ἅγ. Ἰγνάτιος λέγει πὼς «ὅπου Χριστός, ἐκεῖ καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία», ὁ ἅγ. Εἰρηναῖος γράφει τὸ ἐξίσου ἀληθές πὼς «ὅπου ἡ Ἐκκλησία, ἐκεῖ καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, καὶ ὅπου τὸ ἅγιο Πνεῦμα ἐκεῖ καὶ ἡ

Ἐκκλησία». Ἡ Ἐκκλησία, ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐπίσης ναὸς καὶ κατοικία τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τὸ ἅγιο Πνεῦμα εἶναι Πνεῦμα ἐλευθερίας. Τὸ ἅγιο Πνεῦμα ὄχι μόνο μᾶς ἐνώνει, ἀλλ' ἐγγυᾶται καὶ τὴν ἄπειρη ποικιλία τῶν προσώπων μέσα στὴν Ἐκκλησία: κατὰ τὴν Πεντηκοστή οἱ γλῶσσες πυρὸς «διαμοιράστηκαν» καὶ ἐκάθησαν «ἐφ' ἓνα ἕκαστον» τῶν παρόντων. Τὸ δῶρο τοῦ Πνεύματος εἶναι δῶρο στὴν Ἐκκλησία, ταυτόχρονα ὅμως εἶναι καὶ προσωπικὸ δῶρο, προσαρμοσμένο στὸν χαρακτήρα τοῦ καθενὸς καὶ τῆς καθεμιᾶς. «Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσὶ, τὸ δὲ αὐτὸ Πνεῦμα» (Α΄ Κορ. 12, 4). Ζωὴ στὴν Ἐκκλησία δὲν σημαίνει ἰσοπέδωση τῆς ποικιλίας τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐπιβολὴ ἐνὸς ἄκαμπτου καὶ ὁμοιόμορφου προτύπου πάνω σ' ὅλους, ἀλλὰ τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο. Οἱ ἅγιοι, ὄχι μόνο δὲν παρουσιάζουν κάποια ἀνιαρὴ μονοτονία, ἀλλ' ἔχουν ἀναπτύξει τὴν πιὸ ἔντονη καὶ διακεκριμένη προσωπικότητα. Πληκτικὸ εἶναι τὸ κακὸ κι ὄχι ἡ ἀγιότητα.

Αὐτὴ ἐν συντομίᾳ εἶναι ἡ σχέση Ἐκκλησίας καὶ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία –

εἰκόνα τῆς ἁγίας Τριάδας, σῶμα Χριστοῦ, πληρότητα τοῦ ἁγίου Πνεύματος- εἶναι ταυτόχρονα ὁρατὴ καὶ ἀόρατη, θεία καὶ ἀνθρώπινη. Εἶναι ὁρατὴ, ἐπειδὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ συγκεκριμένες κοινότητες, ποὺ λειτουργοῦν πάνω στὴ γῆ. Εἶναι ἀόρατη, ἐπειδὴ περιλαμβάνει τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους. Εἶναι ἀνθρώπινη, ἐπειδὴ ἁμαρτωλοὶ ἀποτελοῦν τὰ ἐπίγεια μέλη της, εἶναι θεία, ἐπειδὴ εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ὑπάρχει χωρισμὸς μεταξὺ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου, μεταξὺ στρατευμένης Ἐκκλησίας καὶ θριαμβευούσας (σύμφωνα μὲ τὴ δυτικὴ ὁρολογία), ἐπειδὴ καὶ οἱ δυὸ συνιστοῦν μία μοναδικὴ καὶ συνεχῆ πραγματικότητα. «Ἡ ὁρατὴ Ἐκκλησία, ἡ ἐπίγεια Ἐκκλησία, ζεῖ σὲ πλήρη κοινωνία καὶ ἐνότητα μὲ ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας Κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστός». Βρίσκεται στὸ σημεῖο συνάντησης τοῦ Παρόντος αἰῶνος καὶ τοῦ Μέλλοντος, καὶ ζεῖ ταυτόχρονα στοὺς δυὸ Αἰῶνες.

«Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία»
Ἐκδ. Ἀκριάτας

Μιὰ φιλικὴ γωνιὰ στὸ διαδίκτυο

www.agiazoni.gr

μοιραστεῖτε τὴν μαζί μας

Τὸ πέρασμα

Ἀρχιμ. Ἀνθιμου Ἡλιοπούλου

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος βάλθηκε νὰ πετάξει ἀπὸ πάνω του κάθε τι ποὺ τοῦ θυμίζει πὼς ὑπάρχει ψυχὴ. Ζεῖ ἔντονα τὴν ἐξωστρέφεια περιμένοντας τὴν χαρὰ ἀπὸ τὰ πράγματα καὶ τὶς καταστάσεις τοῦ βίου του. Μὰ τότε εἶναι ποὺ ἡ χαρὰ μοιάζει σὰν τὸν ὀρίζοντα. Ὅσο τὸν πλησιάζεις καὶ λὲς πὼς τὸν φτάνεις, αὐτὸς ὅλο καὶ ἀπομακρύνεται. Καὶ τοῦτο στὴ ζωὴ πληρώνεται μὲ πίκρα, παράπονο, ἀδημονία, νευρικότητα καὶ τόσα ἄλλα.

Μὰ ἂν κάτι εἶναι ποὺ ἡ ἐκκλησία μᾶς ἔχει μάθει καλὰ, αὐτὸ εἶναι τὸ ὅτι πέρα ἀπὸ τὸν βίο ὑπάρχει ἡ ζωὴ. Ὁ βίος δὲν εἶναι ὅλη ἡ ζωὴ, ὅπως καὶ ὅλη ἡ ζωὴ δὲν χωράει μέσα στὸν βίο. Καὶ εἶναι τραγικὸ ποὺ τόσες προσπάθειες γίνονται νὰ ξεχαστεῖ ἡ ζωὴ, νὰ παύσει κάθε σύνδεση μὲ τὴν ψυχὴ καὶ νὰ στραφεῖ ὅλος ὁ ἄνθρωπος στὸν βίο. Νὰ μείνει αὐτὸς μόνος νὰ ἀπασχολεῖ τὸν ἄνθρωπο.

Σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν στροφὴ ἀμέτοχα δὲν εἶναι καὶ πολλὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας. Παρασύρονται συχνὰ καὶ ἔρχονται κι αὐτὰ νὰ πιστεύσουν πὼς τὸ σημαντικό εἶναι ὁ βίος καὶ ὅλα πρέπει νὰ ὑπηρετοῦν αὐτόν. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ βλέπουμε νὰ ἀντιμετωπίζουν τὴν ἐκκλησίαν σὰν ἕναν θεσμό τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ποὺ σκοπὸ τοῦ ἀποκλειστικοῦ πρέπει νὰ ἔχει τὴν ἀνακούφιση τῶν ἀνθρώπων στὰ βιωτικά τους προβλήματα. Κάτι σὰν κρατικός θεσμός καὶ παράρτημα τῶν κρατικῶν θεσμῶν καὶ ὀργάνων.

Ὅμως πόση σχέση ἔχουν ὅλα αὐτὰ μ' αὐτὸ ποὺ πραγματικὰ ὑπάρχει

προαιωνίως καὶ ἀποκαλύφθηκε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς τὸ μυστικὸ σῶμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸ ὁποῖο μετέχει καὶ ζεῖ καὶ τρέφεται καὶ ἀναπνέει ὁ καθένας μας ποὺ εἶναι βαπτισμένος. Ποὺ μυστικὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ὡς μέλος ἑνὸς σώματος τὸ ὁποῖο ζεῖ καὶ λειτουργεῖ χάρις στὴν κεφαλὴ του, τὸν Χριστὸ. Ἄρα τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς δοξάζουμε τὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας γιατί αἰσθανόμαστε βαθειὰ μέσα μας ὅτι εἰσέρχεται στὰ ἀνθρώπινα καὶ τροφοδοτεῖ τὴν ἐκκλησίαν ἢ πραγματικότητα τῆς δικῆς Του ζωῆς.

Πὼς τώρα θὰ ἀφήσει κανεὶς τὸν ἑαυτό του νὰ ἐκπέσει ἀπὸ ὅλο αὐτὸ καὶ νὰ μεταφερθεῖ σὲ μιὰ ἀδιέξοδη καὶ καταθλιπτικὴ ἔκφανση τῆς ζωῆς ποὺ εἶναι ὁ βίος, ὁ χωρὶς ζωὴ; Αὐτὸ εἶναι ποὺ προσπαθοῦν κυρίως οἱ ἀντίπαλες δαιμονικὲς δυνάμεις· νὰ καταφέρνουν νὰ στρέψουν τὸν ἄνθρωπο, τὸν βαπτισμένο χριστιανό, στὸν βίο. Ἐκεῖ νὰ δαπανήσει ὅλες τὶς δυνάμεις του, ὅλα τὰ χαρίσματά του. Καὶ νὰ ἀναλογισθεῖ κανεὶς γιατί τοῦ χαρίστηκαν ὅλα αὐτὰ!

Λοιπὸν, αὐτὴν τὴν μεγάλη γιορτὴ, τὴν γενέθλια ἡμέρα τῆς ἐκκλησίας, ἅς τὴν γιορτάσουμε καὶ ὡς γιορτὴ ποὺ ἀνανεώνει μέσα μας τὸν ἐπίμονο προσανατολισμὸ καὶ τὴν σταθερὴ κίνησι τῆς προσωπικότητός μας ἀπὸ τὴν καχεξία τοῦ βίου στὴν ἐλευθερίαν καὶ στὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Ἀμήν.